

**Standardy dostępności
ruchu pieszych dla miast i gmin
Górnośląsko-Zagłębiowskiej
Metropolii**

WERSJA 2.0

GRUDZIEŃ 2019

SPIS TREŚCI

1.	Wprowadzenie - miasto przyjazne pieszym	4
1.1.	Projektowanie uniwersalne	4
1.2.	Górnośląsko-Zagłębiowska Metropolia	4
1.3.	Do czego służą standardy	4
1.3.1.	Zakres i stosowanie	5
1.3.2.	Ewaluacja	5
2.	Przestrzenie publiczne i ciągi piesze	5
2.1.	Różnorodność użytkowników przestrzeni	5
2.2.	Ciąg pieszy w pasie drogowym - wytyczne do projektowania	6
2.2.1.	Zalecenia ogólne	7
2.3.	Elementy i parametry ciągów pieszych	7
2.3.1.	Pas komunikacyjny chodnika	8
2.3.2.	Pasy buforowe, separacyjne i techniczne	9
2.3.3.	Pas funkcji pozakomunikacyjnych	10
2.3.4.	Pas zieleni	11
2.3.5.	Pas drogi dla rowerów	12
2.3.6.	Droga dla pieszych i rowerów	12
2.4.	Warunki rezygnacji z szerokości optymalnych	13
2.5.	Nawierzchnie ciągów pieszych	15
2.5.1.	Zalecenia ogólne	15
2.5.2.	Chodniki z płyt i kostek	15
2.5.3.	Chodniki z nawierzchni ciągłych	16
2.6.	System prowadzenia	17
2.6.1.	Pasy prowadzące	18
2.6.2.	Pola i pasy ostrzegawcze	19
2.7.	Unikanie przeszkód na ciągach pieszych	20
2.8.	Prace budowlane przy obiektach drogowych i kubaturowych	20
2.8.1.	Wyznaczanie tymczasowych tras ruchu pieszego	20
2.8.2.	Nawierzchnie, infrastruktura tymczasowa	21
2.8.3.	Zabezpieczenie robót	22
2.9.	Oświetlenie	22
2.9.1.	Zalecenia ogólne dla ciągów pieszych	22
2.9.2.	Natężenie oświetlenia	23
3.	Pokonywanie różnic wysokości w terenie	23
3.1.	Schody na traktach pieszych	23
3.2.	Pochylnie na traktach pieszych	24
3.3.	Dźwigi osobowe (windy)	25

STANDARDY DOSTĘPNOŚCI RUCHU PIESZYCH W MIASTACH I GMINACH GÓRNOŚLĄSKO-ZAGŁĘBIOWSKIEJ METROPOLII

3.4.	Podnośniki	27
3.5.	Krawężniki, progi, pojedyncze stopnie	27
3.5.1.	Obniżony krawężnik	28
3.6.	Strefa wejścia do budynku	28
3.6.1.	Drzwi wejściowe do budynków	28
3.6.2.	Schody zewnętrzne budynków	29
3.6.3.	Pochylnie (Rampy)	30
3.7.	Bezkolizyjne (wielopoziomowe) przejścia dla pieszych	31
4.	Pieszy wśród pojazdów	32
4.1.	Przejścia dla pieszych	32
4.1.1.	Wyznaczanie - wymagania ogólne	32
4.1.2.	Widoczność	33
4.1.3.	Oświetlenie	34
4.1.4.	Przejście proste "zebra"	35
4.1.5.	Przejście z azylem	35
4.1.6.	Przejście wyniesione	36
4.1.7.	Przejście z zawężonym przekrojem jezdni	37
4.1.8.	Przejście wyróżnione kolorem	37
4.1.9.	Przejście wyróżnione nawierzchnią	38
4.1.10.	Przejście z sygnalizacją świetlną	38
4.1.11.	Sygnalizacja akustyczna	39
4.2.	Ochrona przed parkowaniem	40
4.2.1.	Organizacyjne środki ochrony	40
4.2.2.	Fizyczne środki ochrony	42
4.3.	Miejsca postojowe dla niepełnosprawnych	44
4.4.	Strefy uspokojonego ruchu	45
4.4.1.	Strefa tempo 30	45
4.4.2.	Strefa Zamieszkania	45
4.4.3.	Strefa wyłączenia z ruchu samochodowego	46
4.4.4.	Przestrzenie współdzielone (shared space, woonerf)	47
4.4.5.	Strefy przyszkolne	48
5.	Przystanki komunikacji publicznej	49
5.1.	Lokalizacja przystanków	49
5.1.2.	Integracja przystanków w obrębie skrzyżowań	50
5.1.3.	Usprawnienie przesiadek przy braku możliwości integracji przystanków	50
5.2.	Wyposażenie przystanków	50
5.3.	Prowadzenie ciągów pieszych i rowerowych przy przystankach	51
5.3.1.	Chodnik tranzytowy, oddzielony od peronu przystanku drogą rowerową	51

STANDARZY DOSTĘPNOŚCI RUCHU PIESZYCH W MIASTACH I GMINACH GÓRNOŚLĄSKO-ZAGŁĘBIOWSKIEJ METROPOLII

5.3.2.	Chodnik prowadzony peronem przystankowym	52
5.3.3.	Droga dla pieszych i rowerów (DPR) prowadzona przez peron	52
6.	Infrastruktura towarzysząca w przestrzeni publicznej	53
6.1.	Miejsca odpoczynku	53
6.2.	Toalety publiczne	53
6.3.	Automaty i inne urządzenia miejskie	54
7.	Informacja w przestrzeni	54
7.1.	Informacja wizualna, nośniki informacji	55
7.2.	Informacja dotykowa	55
8.	Przywołane akty normatywne, dokumenty, normy i inne publikacje	56
9.	Indeks	57
10.	Nota prawna	57

1. Wprowadzenie - miasto przyjazne pieszym

Myśląc o mieście przyjaznym dla pieszych warto sobie uświadomić, że zarówno ulice, jak i ciągi piesze służą wielu celom poza obsługą pojazdów i umożliwieniem przejścia pieszym. Dla prawidłowego rozwoju miasta czynniki społeczne i środowiskowe są równie istotne, jak ekonomiczne i transportowe. Ulica stanowi kwintesencję miejskości. Jest elementem miejskiej struktury przestrzennej i miejscem rozwoju społecznego.

W wielu miastach europejskich podejmowane są działania zmierzające do równoważenia rangi poszczególnych użytkowników ulicy przez ograniczanie przywilejów grupy kierowców i racjonalizacji korzystania z samochodu. Zwiększanie uprzywilejowania pieszych jest również jednym z głównych postulatów *Planu działań na rzecz mobilności w mieście*, przygotowanego przez Komisję Europejską.¹

W tym kontekście, celem komunalnej polityki przestrzennej powinna być m. in. poprawa komfortu życia mieszkańców, a przestrzeń przyjazna dla ruchu pieszego powinna stanowić jeden z wyznaczników jakości zamieszkiwania.

Celem kształtowania przestrzeni miejskich bez barier i zachęcających do ruchu pieszego powinno być m.in. niedopuszczanie do wykluczenia z życia społecznego z powodu niesprawności oraz podnoszenie poziomu zdrowia i dobrego samopoczucia mieszkańców.

1.1. Projektowanie uniwersalne

Według ratyfikowanej przez Polskę w 2012 r. Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych ONZ, *„Projektowanie uniwersalne oznacza projektowanie produktów, środowiska, programów i usług w taki sposób, by były użyteczne dla wszystkich, w możliwie największym stopniu, bez potrzeby adaptacji lub specjalistycznego projektowania. Uniwersalne projektowanie nie wyklucza pomocy technicznych dla szczególnych grup osób niepełnosprawnych, jeżeli jest to potrzebne”*.²

Konwencja zobowiązuje państwa członkowskie ONZ do zapewnienia osobom niepełnosprawnym dostępu do przestrzeni na równi z innymi osobami. W tym kontekście, wspomniane powyżej miasto przyjazne pieszym powinno więc być kształtowane w duchu równego traktowania wszystkich jego użytkowników.

1.2. Górnośląsko-Zagłębiowska Metropolia

W skład Górnośląsko-Zagłębiowskiej Metropolii wchodzi 41 miast i gmin znajdujących się w centrum województwa śląskiego. Są one umownie podzielone na pięć podregionów:

- bytomski: Bytom, Ożarówce, Piekary Śląskie, Radzionków, Świerklaniec, Tarnowskie Góry, Zbrosławice;
- gliwicki: Gliwice, Gierałtowice, Knurów, Pilchowice, Pyskowice, Rudziniec, Sośnicowice, Zabrze;
- katowicki: Katowice, Chorzów, Mysłowice, Ruda Śląska, Siemianowice Śląskie, Świętochłowice;
- sosnowiecki: Sosnowiec, Będzin, Bobrowniki, Czeladź, Dąbrowa Górnicza, Mierzęcice, Psary, Siewierz, Sławków, Wojkowice;
- tyski: Tychy, Bieruń, Bojszowy, Chelm Śląski, Imielin, Kobiór, Lędziny, Łaziska Górne, Mikołów, Wyry.

1.3. Do czego służą standardy

Niniejszy dokument jest zbiorem wytycznych do projektowania oraz modernizacji miejskich przestrzeni publicznych pod kątem dostępności ruchu pieszego. Zawiera on informacje i podstawowe rozwiązania mające na celu podniesienie komfortu korzystania z tych przestrzeni przez wszystkie grupy użytkowników oraz ujednoczenie rozwiązań stosowanych w tym celu na terenie GZM.

¹ Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie planu działania na rzecz mobilności w mieście (2008/2217(INI)) (Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej 8.7.2010, CE 184/43).

² Konwencja o prawach osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2012 r. Poz. 1169).

1.3.1. Zakres i stosowanie

Każde miejsce wymaga indywidualnego zrozumienia i traktowania. Szanując tę różnorodność, Standardy mają na celu wspieranie projektantów i planistów w wyznaczaniu i tworzeniu udanych przestrzeni, przyjaznych pieszym. Ich celem nie jest zastępowanie indywidualnych rozwiązań, lecz wyposażenie osób odpowiedzialnych za ład przestrzenny w narzędzie ułatwiające kreację przyjaznej przestrzeni, z poszanowaniem genius loci. Rozwiązania przedstawione w Standardach są przeznaczone do stosowania w połączeniu z przepisami prawnymi, obowiązującymi wytycznymi, jak również normami oraz dokumentami strategicznymi i technicznymi, wydawanymi przez właściwe urzędy i agencje. Standardy niejednokrotnie wychodzą poza wymagania określone przepisami, rozszerzając zakres wytycznych bądź proponując wyższe wymagania. Stosowanie wytycznych zawartych w niniejszym dokumencie nie może jednak zwalniać od odpowiedzialności za projektowanie i realizację zgodne z przepisami prawa i normami. Stosowanie tychże jest zawsze nadrzędne w stosunku do standardów. Również zastana w środowisku zabudowanym różnorodność sytuacji obliguje projektujących przestrzenie do indywidualnego, twórczego działania w zgodzie z wykładnią prawa.

Stosowanie Standardów ma największe znaczenie na etapie projektowania infrastruktury. Jako zestaw wymogów powinny one być załączane do dokumentacji przetargów publicznych, związanych z projektowaniem i realizacją przestrzeni publicznych, zawierających elementy mające wpływ na ruch pieszy, bądź mu dedykowane. Standardy należy uwzględniać w Specyfikacjach Istotnych Warunków Zamówienia (SIWZ), do przetargów i umów na prace projektowe i budowlane oraz w umowach na dzierżawę przestrzeni publicznych na terenie miast GZM.

1.3.2. Ewaluacja

Niniejsze Standardy nie stanowią zamkniętego katalogu rozwiązań i w zamierzeniu inicjatorów mają ewoluować, odpowiadając na zmieniające się w czasie potrzeby oraz reagować na nowe kierunki rozwoju i podnosić jakość stosowanych rozwiązań. Dlatego konsultacje społeczne i opiniowanie będą zapewne powtarzane a dokument okresowo aktualizowany. Zachęcamy do aktywnej krytyki oraz do zgłaszania uwag na adres Zarządu GZM.

2. Przestrzenie publiczne i ciągi piesze

Przestrzeń publiczna, jako obszar szczególnej aktywności wszystkich grup jej użytkowników, powinna sprzyjać integracji społecznej, nawiązywaniu więzi, zwiększaniu aktywności społecznej. Powinna więc być naturalnie przyjazna pieszym a tym samym uwzględniać możliwości, potrzeby i ograniczenia - np. percepcji i mobilności - poszczególnych grup jej użytkowników i przez to zapewnić możliwość ich samodzielnego i bezpiecznego poruszania się.

2.1. Różnorodność użytkowników przestrzeni

Różnorodność jest jednym z podstawowych czynników, jakie powinny być brane pod uwagę przy kształtowaniu przestrzeni publicznych. Jedną z kluczowych kwestii stanowi tutaj uwzględnienie podstawowych parametrów ergonomicznych różnorodnych grup.

Rys. Parametry ergonomiczne użytkowników

2.2. Ciąg pieszy w pasie drogowym - wytyczne do projektowania

Za przestrzeń pieszych w mieście uważa się zwykle wyłącznie pas komunikacyjny chodnika, place, z których wyłączono ruch samochodowy, bądź skwery i parki. Z punktu widzenia funkcjonalności faktycznie tak jest. Jednak, aby przestrzeń była przyjazna pieszym, należy przy projektowaniu zwrócić uwagę na zdecydowanie szerszy kontekst. Ciągi piesze stanowią jeden z elementów pasa drogowego, czy szerzej - przestrzeni miasta.

Z tego powodu, oprócz pasa komunikacyjnego chodnika, standardy kształtowania przestrzeni miejskich przyjaznych pieszym obejmują również strefy bezpośrednio z nim związane. Należą do nich pasy separacyjne i techniczne - bufory, a także pasy funkcji pozakomunikacyjnych, jak: place, skwery, ogródki - stanowiące podstawowe elementy infrastruktury społecznej miasta, sprzyjające integracji mieszkańców i kształtowaniu tożsamości miejsca.

Przeźródleń przyjazna pieszym godzi ich funkcjonowanie ze strefami przeznaczonymi dla ruchu kołowego czy wydzielonymi pasami dla transportu zbiorowego, tworząc spójną, bezpieczną całość.

2.2.1. Zalecenia ogólne

Należy wymienić następujące zalecenia ogólne wyznaczania ciągów pieszych w pasie drogi:

- należy wyznaczać ciągi piesze przy najkrótszym dystansie, zapewniając spójność i ciągłość istniejących szlaków oraz obsługując istniejące i planowane cele podróży,
- w przypadku zastosowania ciągu pieszego równoległego do drogi dla rowerów, zaleca się prowadzenie tej ostatniej pomiędzy chodnikiem a jezdnią; wyjątek stanowią odcinki przylegające do przystanków komunikacji zbiorowej (patrz punkt 5.3.1),
- należy kształtować narożniki łagodnymi łukami,
- Należy umożliwić służbom eksploatacyjnym dostęp do infrastruktury,
- zaleca się respektowanie istniejących przedeptów,
- Zaleca się takie kształtowanie niwelety ciągów pieszych i pasów zieleni, aby umożliwić spływ wód opadowych z chodników na obszar biologicznie czynny.

Przy kształtowaniu ciągów pieszych oraz ich otoczenia, zaleca się:

- realizację wieloetapową w przypadku tworzenia nowych przestrzeni publicznych np. skwerów, parków, ogrodów miejskich; po zaprojektowaniu i wykonaniu podstawowego układu komunikacyjnego, po upływie roku od oddania do użytkowania, należy przeanalizować obiekt pod względem powstałych przedeptów i możliwości wyznaczenia oraz realizacji dodatkowych ciągów pieszych,
- **Zachowanie ciągłości nawierzchni chodnika na przejściach przez jezdnię na obszarach, dla których zakłada się pierwszeństwo ruchu pieszego, w celu zwiększenia bezpieczeństwa pieszych oraz ułatwienia orientacji.**
- udział architekta oraz architekta krajobrazu w procesie projektowym oraz realizacyjnym budowy lub przebudowy przestrzeni ulic i ciągów pieszych,
- Dążenie do ujednolicenia charakteru elementów wyposażenia na terenie danego miasta lub gminy.
- aby realizacja zabudowy była poprzedzona lub prowadzona równocześnie z wykonywaniem pełnej infrastruktury drogowej,
- aby, bazując na analizie jakości ciągów pieszych i istniejących celów podróży, każda inwestycja budowlana uwzględniała budowę nowego chodnika lub przebudowę istniejącego,
- niewygradzanie osiedli i zespołów mieszkaniowych,
- projektowanie i wykonywanie pasów zieleni w sposób ciągły, umożliwiając tworzenie spójnego systemu miejskich korytarzy ekologicznych,
- aby pierwszeństwo w wykorzystaniu powierzchni usługowych w parterach budynków miały nieuciążliwe funkcje, zaspokajające podstawowe potrzeby okolicznych mieszkańców, takie jak: drobny handel, gastronomia, punkty rzemieślnicze i usługowe, apteki, gabinety lekarskie, świetlice i kluby środowiskowe czy palcówki pocztowe.

2.3. Elementy i parametry ciągów pieszych

Przestrzeń ulicy powinna być kształtowana w taki sposób, aby była przyjazna i bezpieczna dla wszystkich uczestników ruchu: pieszych, rowerzystów, pasażerów transportu zbiorowego oraz kierowców. Niemniej, powinna ona jak najczęściej zachęcać mieszkańców do ograniczania podróży samochodem na rzecz wygodnego transportu zbiorowego oraz ruchu rowerowego i pieszego. Jednym z czynników sprzyjających rozwojowi tego ostatniego są wygodne i odpowiednio szerokie chodniki, które zapewniają sprawne dojście do przystanków, czy przemieszczanie się na krótkich dystansach, bez konieczności częstego omijania przeszkód i nadkładania drogi.

Ulice zachęcające do pieszych podróży powinny zachowywać ciągłość szlaków i często się krzyżować, aby dawać możliwość wyboru kierunku poruszania się. Różnorodność funkcji dostępnych w przestrzeni publicznej i ich wzajemna bliskość sprzyjają skracaniu dystansów i zwiększają liczbę spacerujących. Dla zapewnienia bezpieczeństwa, ciągi piesze powinny być dobrze oświetlone po zmierzchu.

Należy pamiętać, że przestrzeń, której użytkownik musi się nauczyć, nie spełni wymagań dostępności w zakresie samodzielnego funkcjonowania użytkownika. Będzie on samodzielny wtedy, gdy będzie mógł funkcjonować w przestrzeni wcześniej nieznannej, a nie tylko w takiej, z której korzystanie wcześniej wyćwiczył.

2.3.1. Pas komunikacyjny chodnika

KIEDY STOSUJEMY

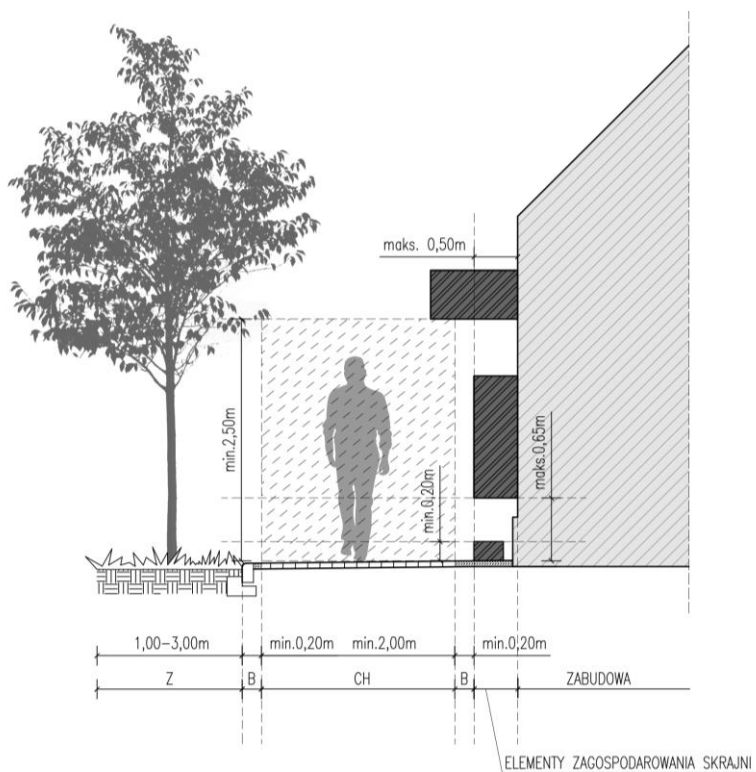
W przypadku wszystkich nowo projektowanych oraz przebudowywanych ciągów pieszych.

JAK STOSUJEMY

- Pas komunikacyjny chodnika (CH) to wygodna przestrzeń do poruszania się, pozbawiona jakichkolwiek przeszkód. W większości przypadków całkowita szerokość chodnika obejmuje nie tylko pas komunikacyjny (CH), ale także bufory i pasy techniczne (B).
- Szerokość pasa komunikacyjnego wolnego od przeszkód powinna uwzględniać spodziewane natężenie ruchu oraz parametry ergonomiczne różnych grup użytkowników przestrzeni.
- Zaleca się zachowanie minimalnej szerokości 2,0 m, co pozwala np. na swobodne minięcie się dwóch osób, poruszających się z pomocami lub na wózkach inwalidzkich.
- Lokalne zwężenie pasa nie powinno wynosić mniej niż 1,25 m, tak aby umożliwić swobodne przejście np. osobie na wózku lub pieszej z psem - przewodnikiem lub z asystentem.
- W pasie komunikacyjnym (CH) nie należy lokalizować elementów wyposażenia ulicy, które mogą zakłócać ruch pieszych.
- Wymagana wysokość skrajni ruchu pieszego wynosi co najmniej 2,50 m w przypadku nowych inwestycji oraz 2,20 m w wypadku przebudowy lub remontu. Elementy takie jak balkony, daszki oraz stałe i ruchome osłony przeciwsłoneczne należy umieszczać na wysokości minimum 2,40 m nad poziomem ciągu pieszego³
- Zaleca się, aby w miarę możliwości maksymalne pochylenie podłużne chodnika nie przekraczało 5%. Jeżeli warunek ten nie jest możliwy do spełnienia, np. z uwagi na uwarunkowania lokalne, topografię terenu itp., wówczas zaleca się stosowanie ramp i pochylni. Powyżej 6% pochylenia stosowanie ramp wzgl. pochylni jest wymagane przepisami⁴.
- Tam, gdzie jest to możliwe, zaleca się jednak unikanie stosowania urządzeń typu pochylnie, rampy, schody czy dźwigi osobowe na korzyść chodników z pochyleniem nieprzekraczającym 5%.
- Profil poprzeczny powinien zapewnić możliwość odprowadzenia wód opadowych. Zaleca się, aby spadek nie przekraczał 2%.
- Należy zwrócić uwagę na zachowanie odpowiednich parametrów ciągów pieszych względem możliwych przeszkód (patrz punkt 2.7).

³ Rozporządzenie Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie (Dz.U. 1999 nr 43 poz. 430 z późn. zm.).

⁴ Rozporządzenie Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie (Dz.U. 1999 nr 43 poz. 430 z późn. zm.).

Rys. Elementy ograniczające pas komunikacyjny chodnika. Przykład.

2.3.2. Pasy buforowe, separacyjne i techniczne

KIEDY STOSUJEMY

Należy stosować przy projektowaniu chodników w obszarach centrum i zabudowy śródmiejskiej, jako przestrzeń rozdzielającą strefy funkcjonalne ulicy - mieszczącą zwykle urządzenia techniczne budynków i dróg a także wyposażenie ciągów pieszych - jako separację między (CH) a pasami funkcjonalnymi jezdni oraz przy liniach zabudowy. Zaleca się stosować przy rozdzielaniu (CH) od innych pasów i obszarów funkcjonalnych ulic.

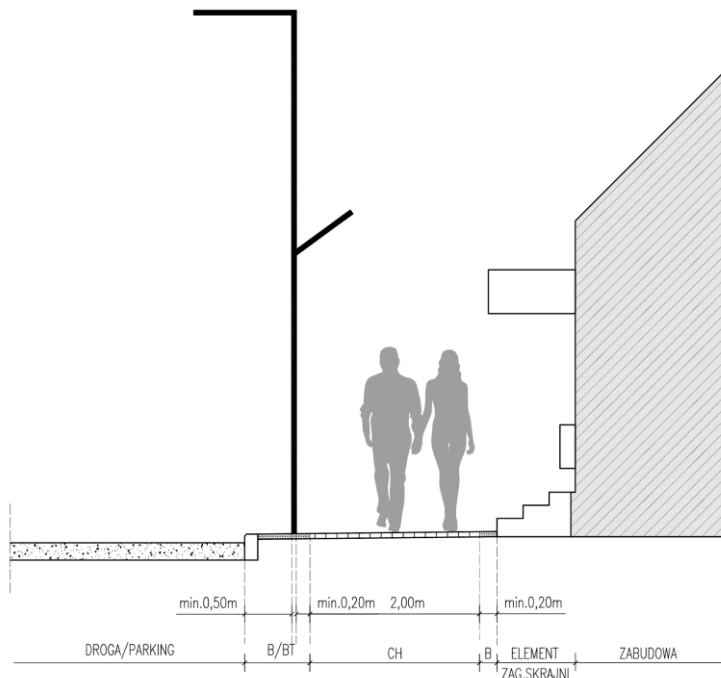
JAK STOSUJEMY

- W szerokości chodnika, przylegającego bezpośrednio do jezdni, należy uwzględnić oprócz (CH) również, wymaganą przepisami, skrajnię jezdni wynoszącą 0,5 m⁵. Należy ją wliczyć w szerokość buforu (B). Dopiero za buforem znajduje się właściwa szerokość pasa komunikacyjnego chodnika (CH).
- bufor przy jezdni może jednocześnie pełnić funkcję pasa technicznego, w którym sytuowane są urządzenia wyposażenia ulicy,
- urządzenia zlokalizowane w (B) należy sytuować liniowo, z zachowaniem skrajni jezdni - 0,5 m; (B) należy poszerzyć o szerokość najszerzego z tych urządzeń o ile jest ono wyższe niż 1 m,
- w szerokość (B) włączana jest grubość krawężnika.
- Bufory należy zapewnić pomiędzy pasem komunikacyjnym chodnika (CH) a przeszkodami, takimi jak: linia zabudowy, ściany, ogrodzenia, słupy, znaki, drzewa, ławki a także od elementów zagospodarowania skrajów ciągu (np. podesty schodów, ogródki kawiarniane, witryny sklepowe), w celu zwiększenia bezpieczeństwa oraz ułatwienia orientacji m.in. osób niewidomych. W tym celu, odległość jakichkolwiek urządzeń stojących w (B), powinna wynosić przynajmniej 0,2 m od pasa komunikacyjnego chodnika (CH).

⁵ Rozporządzenie Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie (Dz.U. 1999 nr 43 poz. 430 z późn. zm.).

STANDARZY DOSTĘPNOŚCI RUCHU PIESZYCH W MIASTACH I GMINACH GÓRNOŚLĄSKO-ZAGŁĘBIOWSKIEJ METROPOLII

- Zaleca się, aby bufor pomiędzy pasem komunikacyjnym chodnika (CH) a pasem funkcji pozakomunikacyjnych (NK) miał szerokość od 0,2 m do 0,5 m.
- Niezależnie od strefy miasta, jeśli wejścia do budynków zlokalizowane są częściej niż co 30 m, przyległy chodnik powinien być poszerzony, aby zapewnić odpowiednią powierzchnię stref wejściowych.
- Na obszarze centrum i zabudowy śródmiejskiej nawierzchnie wszystkich buforów zastosowanych w przestrzeni chodnika powinny mieć jednakowy wygląd (należy wykonywać je z tego samego materiału, o tych samych wymiarach i powierzchni). Zaleca się stosowanie nawierzchni odróżniającej się kolorem i fakturą od nawierzchni pasów: komunikacyjnego (CH) i pozakomunikacyjnego (NK).

Rys. Pasy buforowe chodnika. Przykład.

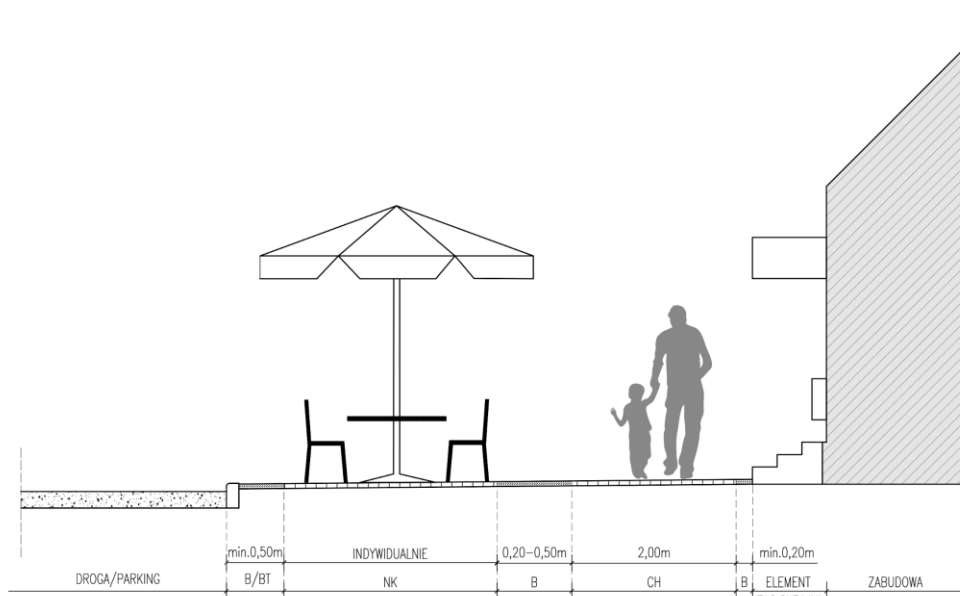
2.3.3. Pas funkcji pozakomunikacyjnych

KIEDY STOSUJEMY

Pas funkcji pozakomunikacyjnych (NK) to przestrzeń projektowana indywidualnie, uwzględniając charakter miejsca, przeznaczone do lokalizowania urządzeń o funkcji rekreacyjnej, informacyjnej, wystawienniczej i gospodarczej (np. ogródki gastronomiczne, stragany, ławki). Szczególnie zalecane przy ulicach znajdujących się w obszarach oznaczonych w studium zagospodarowania przestrzennego miasta jako przestrzeń publiczne.

JAK STOSUJEMY

- szerokość zależna od lokalnych potrzeb – możliwość łączenia z innymi strefami ulicy lub przeznaczania innych stref na potrzeby niekomunikacyjne,
- zaleca się, aby bufory/pasy separacyjne (B), wydzielające pasy pozakomunikacyjne (NK), miały zbliżoną do siebie szerokość,
- do wykonania nawierzchni pasów pozakomunikacyjnych zaleca się stosować inne wzory i/lub materiały niż dla przylegających pasów komunikacyjnych.
- W pasie funkcji pozakomunikacyjnych należy również lokalizować urządzenia małej architektury, podnoszące atrakcyjność przestrzeni, sprzyjające odpoczynkowi i interakcjom między użytkownikami.

Rys. Chodnik z pasem funkcji pozakomunikacyjnych. Przykład.

2.3.4. Pas zieleni

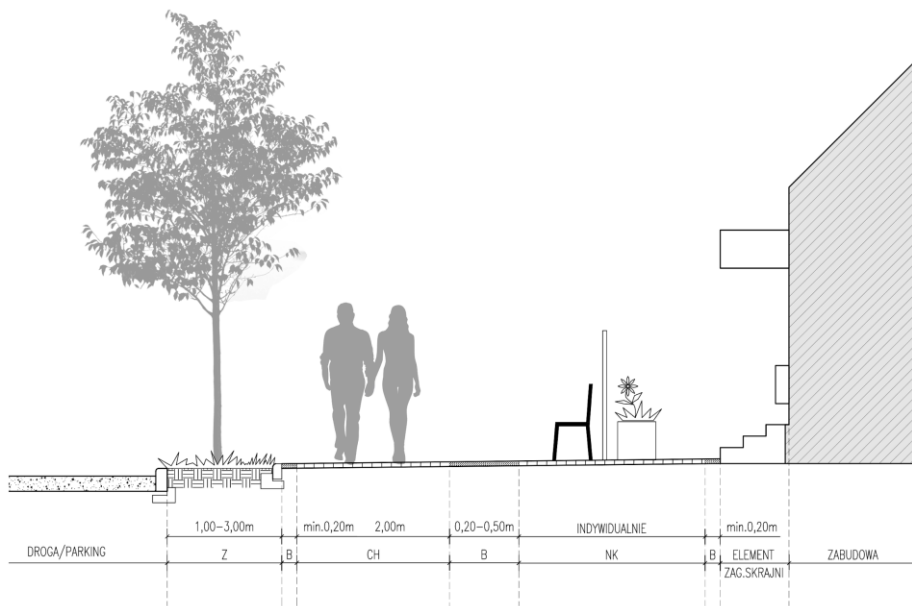
KIEDY STOSUJEMY

Na obszarach centrum i zabudowy śródmiejskiej zaleca się stosowanie pasa zieleni (Z) jako przestrzeni separującej chodnik np. od pasa drogowego bądź miejsc parkingowych. **Obok pożądanego zwiększania powierzchni terenów zielonych na danym obszarze, stosowanie pasów zieleni wpływa na zwiększenie komfortu poruszania się pieszych w przestrzeni.** Na obszarach peryferyjnych zaleca się również stosowanie pomiędzy pasem komunikacyjnym chodnika a granicą posesji lub ogrodzeniem.

JAK STOSUJEMY

- teren biologicznie czynny w formie ciągłej lub punktowej, pełniący również rolę elementu separacyjnego i korytarza ekologicznego oraz elementu systemu gospodarowania wodą opadową, np. retencji wody deszczowej z powierzchni chodnika.
- Minimalna szerokość pasa zieleni obsadzonego trawą powinna wynosić 1 m, pasy zieleni przeznaczone do nasadzeń zieleni niskiej powinny mieć szerokość przynajmniej 1,5 m, natomiast w przypadku nasadzeń drzew co najmniej 3 m⁶.

⁶ Rozporządzenie Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie (Dz.U. 1999 nr 43 poz. 430 z późn. zm.).

Rys. Chodnik z pasem funkcji pozakomunikacyjnych i pasem zieleni. Przykład.

2.3.5. Pas drogi dla rowerów

KIEDY

Wydzielenie odrębnego pasa drogi rowerowej możliwe jest przy wystarczającej ilości miejsca.

STOSUJEMY

JAK STOSUJEMY

- Drogi dla rowerów należy stosować zgodnie ze standardami rowerowymi GZM⁷.
- zaleca się prowadzenie pasa drogi dla rowerów pomiędzy chodnikiem a jezdnią; wyjątek stanowią odcinki przylegające do przystanków komunikacji zbiorowej (patrz punkt 5.3.1)
- Minimalne szerokości drogi wymagane przepisami⁸:
 - 1,5 m – gdy jest jednokierunkowa,
 - 2 m – gdy jest dwukierunkowa.

2.3.6. Droga dla pieszych i rowerów

KIEDY STOSUJEMY

Droga dla pieszych i rowerów (droga pieszo-rowerowa), czyli wspólna droga dla pieszych i rowerzystów, to szczególny przypadek ciągu komunikacyjnego, który może występować niezależnie od wyżej wymienionych pasów ciągów pieszych. Możliwe warianty to:

- Droga z wydzielonymi pasami ruchu dla rowerów i pieszych (wydzielenie pasów oznakowaniem poziomym, krawężnikiem, obrzeżem),
- Droga bez wydzielenia pasów dla pieszych i rowerzystów.

⁷ Standardy i wytyczne kształtowania infrastruktury rowerowej, wyd. Górnośląsko-Zagłębiowska Metropolia 2018.

⁸ Rozporządzenie Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie (Dz.U. 1999 nr 43 poz. 430 z późn. zm.).

STANDARZY DOSTĘPNOŚCI RUCHU PIESZYCH W MIASTACH I GMINACH GÓRNOŚLĄSKO-ZAGŁĘBIOWSKIEJ METROPOLII

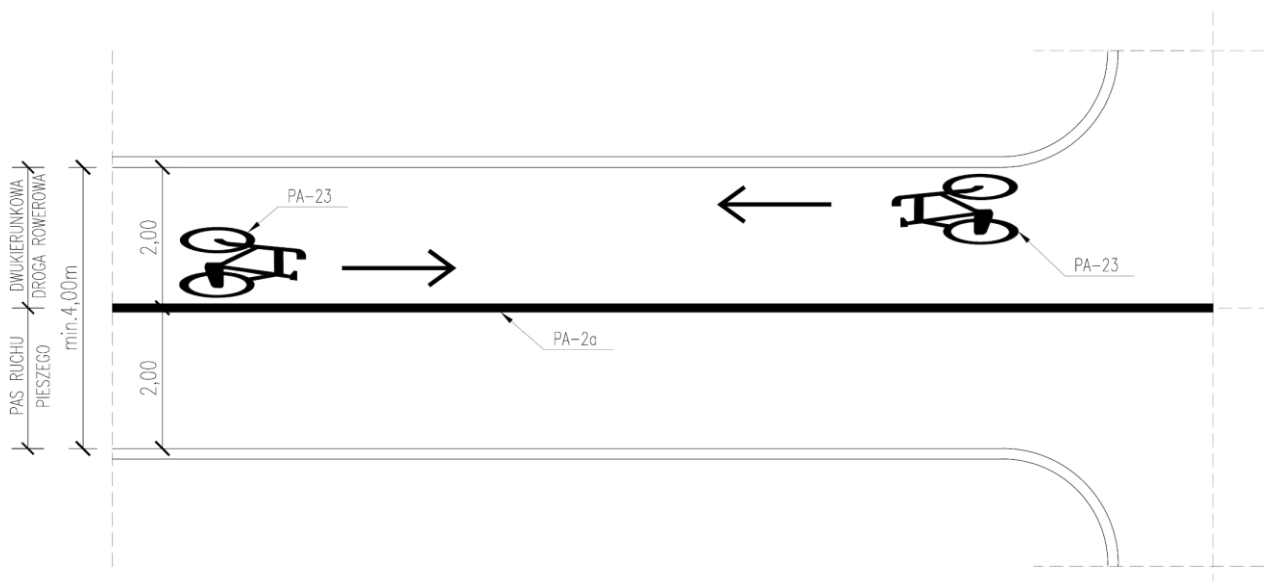
Stosowanie wspólnego pasa ruchu dla pieszych i rowerzystów na drodze pieszo-rowerowej stanowi ogromne zagrożenie i dyskomfort dla pieszych, dlatego powinno być ostatecznością i dopuszczalne jest wyłącznie w przypadkach:

- braku możliwości wydzielania osobnych pasów ruchu na drodze pieszo-rowerowej.
- Wyjątkowo na trasach o niewielkim natężeniu ruchu pieszego i rowerowego poza terenami centrum miast.

Należy pamiętać, że na takich drogach pieszy, jako słabszy uczestnik ruchu, ma zawsze pierwszeństwo przed rowerzystą.

JAK STOSUJEMY

- Wspólna droga dla pieszych i rowerów powinna być czytelnie oznakowana znakami pionowymi i poziomymi.
- Projektując drogę dla rowerów i pieszych należy stosować parametry jak dla dróg dla rowerów.
- Minimalna szerokość dróg dla pieszych i rowerów (pieszo-rowerowych) o wspólnej powierzchni ruchu wynosi 3,0 m.⁹
- Minimalna szerokość całkowita drogi rowerowej dwukierunkowej i przylegającego do niej wydzielonego pasa ruchu pieszego (dwukierunkowej drogi dla pieszych i rowerów) powinna wynosić 4,0 m.
- W przypadku podziału wspólnej nawierzchni na drogę rowerową (DR) i pas komunikacyjny chodnika (CH), szerokość każdego z pasów powinna wynosić 2 m. Jeśli szerokość na to pozwala zaleca się między pasem chodnika a drogą wyznaczenie liniami dodatkowego pasa bezpieczeństwa o szerokości 0,5 m.

Rys. Droga pieszo-rowerowa o szerokości 4m.

2.4. Warunki rezygnacji z szerokości optymalnych

KIEDY STOSUJEMY

Poniższe wytyczne zaleca się stosować jedynie w przypadku szerokości niewystarczającej do zastosowania optymalnych wymiarów poszczególnych elementów funkcjonalnych ulicy.

⁹ Rozporządzenie Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie (Dz.U. 1999 nr 43 poz. 430 z późn. zm.).

JAK STOSUJEMY - MOŻLIWOŚCI

1. Pasy separacyjne/bufory (B)

- Bufor pomiędzy ścieżką rowerową a chodnikiem - za separator może służyć obrzeże, materiał o innej fakturze, kolorze lub rzędnej nawierzchni,
- Bufory pomiędzy pasami funkcjonalnymi – można zlikwidować,
- Bufory przy ścianach budynków – włączyć w szerokość pasa komunikacyjnego chodnika (CH).

2. Pasy separacyjne/bufory (B) wraz z redukcją infrastruktury:

- słupy trakcji elektrycznej i latarni – zaleca się stosować podwieszenie trakcji i oświetlenia ulicy do budynków,
- Skrzynki elektryczne, kubły na odpady – lokalizacja w szerszych miejscach ulicy lub przy ścianach budynków,
- Zastosowanie hydrantów podziemnych zamiast naziemnych,
- Rezygnacja ze słupków ograniczających parkowanie na rzecz wysokiego krawężnika.

3. Pasy jezdni:

- Zalecane jest zwężanie do szerokości minimalnych wymaganych przepisami, wzgl. do szerokości podyktowanej przejezdnością pojazdów miarodajnych z uwzględnieniem możliwości utworzenia tzw. "korytarza życia" w razie wypadku.
- W niektórych przypadkach uzasadnione może być obniżenie klasy drogi lub zmiana organizacji ruchu na jednokierunkowy.

4. Miejsca postojowe:

- zmiana sposobu parkowania z prostopadłego na skośne lub równoległe,
- Stosowanie zwężań, jeśli pozwalają na to przepisy (np. do 2 m - w przypadku parkowania równoległego),
- rezygnacja z wyznaczania miejsc postojowych.

5. Pasy funkcji pozakomunikacyjnych i zieleni (NK, Z):

- Stosowanie punktowe zamiast liniowego – zieleńce na przemian z obszarami aktywności lub na przemian z miejscami postojowymi,
- Rezygnacja z pasów zieleni na rzecz drzew w punktowych misach, osłoniętych kratami. Kraty osłonowe można wliczyć w szerokość efektywną chodnika, z zastrzeżeniem, że szerokość standardowej nawierzchni chodnika przylegającego do kraty, nie może być mniejsza niż 1,5 m. Kraty należy lokalizować częściowo w bocznych pasach technicznych/buforach i częściowo w pasie komunikacyjnym chodnika.

6. Drogi dla rowerów (DR) oraz pasy komunikacyjne chodnika (CH):

Uwaga: poniższe zalecenia należy rozpatrywać równoległe z zapisami Standardów rowerowych GZM¹⁰.

- Ograniczenie szerokości do minimalnych wymaganych przepisami - zawężanie powinno występować równoległe i proporcjonalnie dla obu kategorii,
- W przypadku, gdy dostępna szerokość dla prowadzenia równoległe ciągu pieszego i drogi dla rowerów mieści się w zakresie 3,0-3,5 m, a obecne i przewidywane natężenie ruchu pieszego nie jest duże, dopuszczalne jest wyjątkowo połączenie obydwu ciągów w drogę dla pieszych i rowerów.
- Dopuszczalna jest zmiana prowadzenia ruchu rowerowego z dwustronnego na jednostronny dwukierunkowy,

¹⁰ Standardy i wytyczne kształtowania infrastruktury rowerowej, wyd. Górnośląsko-Zagłębiowska Metropolia 2018.

- przy jeszcze mniejszej ilości miejsca, należy rozważyć możliwość prowadzenia ruchu rowerowego po jezdni.

7. Pełne połączenie ciągów komunikacyjnych

- Łączenie poprzez organizację ruchu w formie strefy zamieszkania lub współdzielonej (patrz punkty 4.4.2 i 4.4.4).

2.5. Nawierzchnie ciągów pieszych

2.5.1. Zalecenia ogólne

Nawierzchnie ciągów pieszych powinny być nie tylko atrakcyjne oraz dopasowane do charakteru i historii miejsca, ale przede wszystkim - wygodne, równe, czyste i trwałe. Wśród ważniejszych cech nawierzchni przyjaznych dla ruchu pieszego należy wymienić między innymi odporność na deformacje i zniszczenia oraz przyczepność, niezależnie od pogody. Należy również dbać o spójność estetyczną w przypadku modernizacji czy uzupełnianiu ubytków.

Zaleca się również kontrast kolorystyczny lub materiałowy ciągów pieszych względem przestrzeni sąsiednich, jak np. pasów funkcji niekomunikacyjnych (NK) - patrz też punkt 2.3.3.

Ciągi piesze należy utrzymywać w czystości oraz w dobrym stanie technicznym. Dotyczy to szczególnie eliminowania ubytków i nierówności nawierzchni, zachowania dostępności a w szczególności przyczepności w okresie zimowym - zagadnienia te mogłyby stanowić przeszkody i powodować zagrożenie dla użytkowników tych przestrzeni.

Nawierzchnie placów miejskich, skwerów i ulic, wyłączone z ruchu kołowego oraz pasów funkcji pozakomunikacyjnych (NK), należy wykonywać na podstawie indywidualnych projektów architektonicznych.

2.5.2. Chodniki z płyt i kostek

KIEDY STOSUJEMY

Jest to podstawowy rodzaj chodnika dla obszarów, w których chodnik przylega bezpośrednio do jezdni i/lub zabudowy (sytuacja występująca najczęściej w strefie zabudowy śródmiejskiej lub intensywnej) oraz na ciągach z dużą ilością podziemnej infrastruktury technicznej.

JAK STOSUJEMY

- Należy dążyć do stosowania jednolitego materiału, np. jednolitego kształtu i faktury płyt betonowych, w obrębie danego miasta.
- **Należy stosować kostkę lub płytę betonową wyposażoną w mikrofazę - nie zaleca się stosowania kostki lub płyty bezfazowej m.in. z uwagi na niebezpieczeństwo kruszenia się krawędzi; zbyt duże fazowanie powoduje natomiast znaczne utrudnienia w poruszaniu się osób na wózkach.**
- Nie należy stosować pasów z kostki, układanych w poprzek chodnika z płyt.
- Jeśli w pasie z płyt nie można uniknąć przeszkód, zaleca się lokalne stosowanie wokół nich nawierzchni z kostki (0,5-1 m wokół przeszkody).
- Chodniki należy przecinać zjazdami o nawierzchni z tego samego materiału, w celu zachowania ciągłości nawierzchni (patrz punkt 2.2.1). Zjazdy należy projektować i wykonywać zgodnie z wymaganiami

odpowiedniego rozporządzenia¹¹ tak, aby nie zmniejszać dopuszczalnej dla miejscowych zwężeń szerokości pasa komunikacyjnego chodnika (zalecane zachowanie minimalnej szerokości (CH),

- spadek poprzeczny chodnika przechodzącego przez zjazd nie może być większy niż 2%,
- Przy stosowaniu opaski, jej szerokość odpowiada zasadom kształtowania buforów lub buforów technicznych (B), zatem powinna być możliwie niewielka (jednak nie mniejsza niż 0,2 m), ale jednocześnie uzależniona od wymaganych przepisami skrajni oraz od szerokości elementów infrastruktury technicznej, stanowiącej przeszkody dla ruchu pieszego (patrz punkt 2.3.1),
- Zaleca się, aby pas buforowy (B) wykonany był z innego materiału niż pas komunikacyjny chodnika (CH),
- Pokrywy studni teletechnicznych muszą mieć wypełnienie odpowiadające materiałowi stosowanemu na nawierzchni chodnika,
- Zaleca się stosować wyłącznie ramy żeliwne studni teletechnicznych.
- W przypadku płyt betonowych opaski należy projektować w taki sposób, aby wewnętrzny pas z płyt miał stałą szerokość na jak najdłuższych odcinkach chodnika,

Rys. Ciągłość nawierzchni chodnika i DR w obrębie zjazdu. Tychy, ul. Oświęcimska (fot. UM Tychy)

2.5.3. Chodniki z nawierzchni ciągłych

KIEDY STOSUJEMY

Nawierzchnia bitumiczna oferuje najlepsze warunki dla osób poruszających się na wózkach oraz na drogach dla rowerów. Nawierzchnie z kruszywa mineralnego zaleca się dla ciągów pieszych o niewielkim natężeniu ruchu, na

¹¹ Rozporządzenie Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie (Dz.U. 1999 nr 43 poz. 430 z późn. zm.).

terenach rekreacji, takich jak parki czy miejskie skwery oraz na innych terenach, dla których wymagane jest stosowanie nawierzchni hydroprzepuszczalnych.

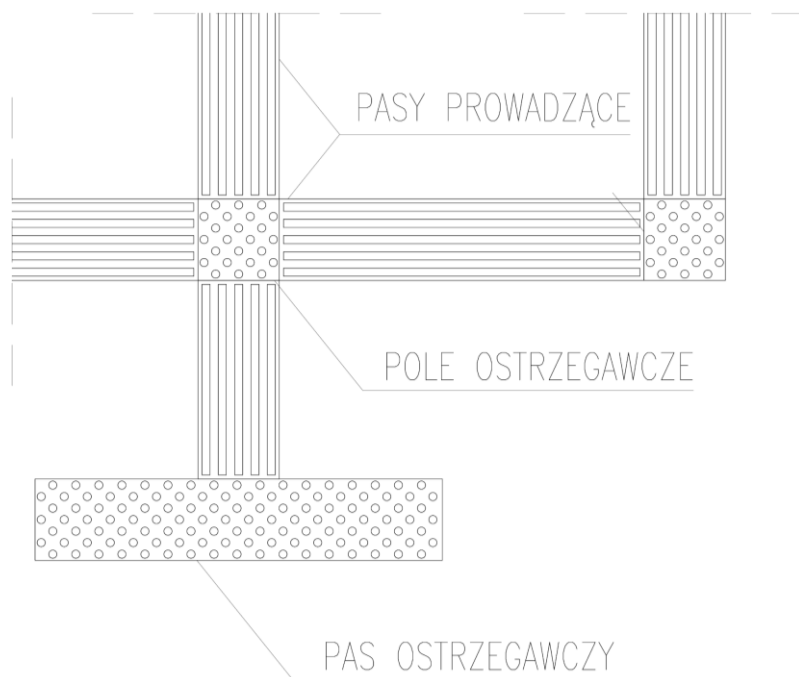
JAK STOSUJEMY

- W celu unikania powstawania nierówności lub przerw w ciągłości nawierzchni, np. na skutek prac rewizyjnych, zaleca się lokalizowanie sieci podziemnych poza ciągami o nawierzchni bitumicznej,
- Nawierzchnie z kruszywa mineralnego należy obramować betonowymi obrzeżami chodnikowymi lub podwójnymi pasami z drobnej kostki kamiennej. Na obszarach parków i skwerów dopuszcza się obrzeża metalowe. Brak obramowania dopuszczalny jest w przypadku utwardzania przedseptów pieszych oraz w bezpośrednim sąsiedztwie pni drzew kolidujących z chodnikiem.

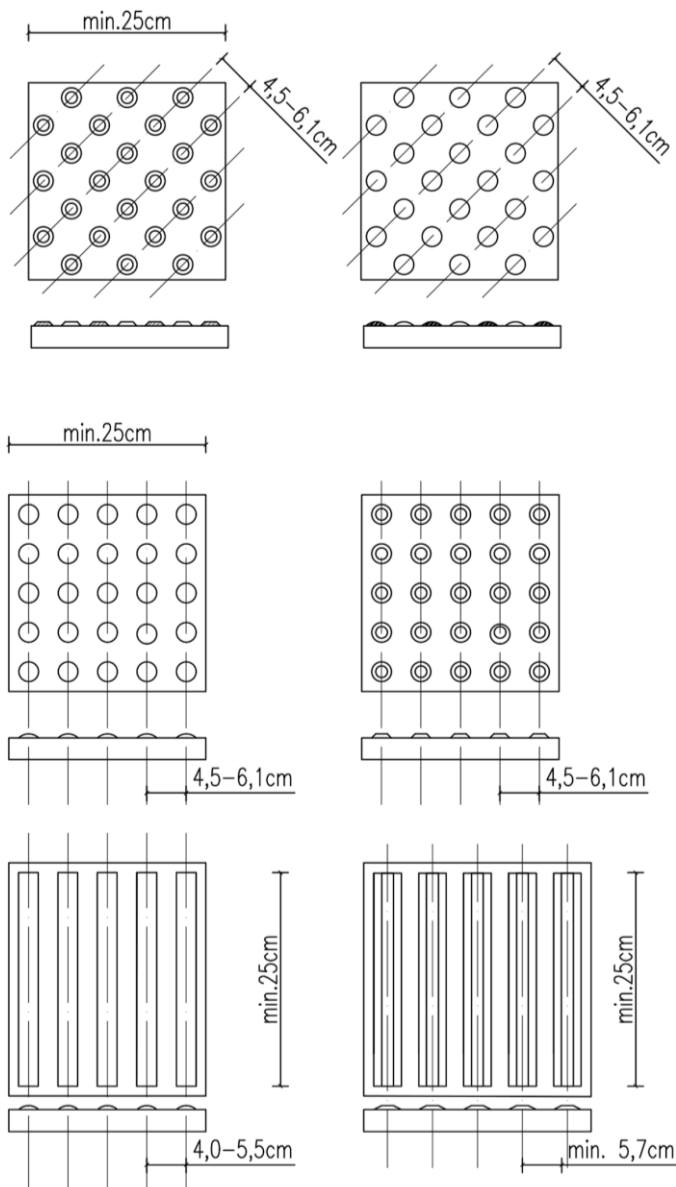
2.6. System prowadzenia

Zadaniem systemów prowadzenia, rozumianych jako odrębna faktura w nawierzchni chodnika, jest prowadzenie użytkowników przestrzeni z niepełnosprawnością wzroku w taki sposób, aby możliwe było ominięcie przeszkód oraz dojście do ważnych punktów przestrzeni publicznej jak np. przystanki, dworce, budynki użyteczności publicznej, przejścia dla pieszych. System składa się z faktur ostrzegawczych i prowadzących.

Osoba niewidoma rozróżnia faktury powierzchni za pomocą laski. Kluczową kwestią jest więc również tutaj zachowanie równej i spójnej nawierzchni chodnika. Linie prowadzące na posadzce nierównej są dla takiej osoby nieczytelne niczym szare napisy na szarym tle.

Rys. Elementy systemu prowadzenia

Rys. Przykładowe faktury elementów systemu prowadzenia

2.6.1. Pasy prowadzące

KIEDY STOSUJEMY

Należy stosować przy braku prostych i ciągłych linii (elementów) prowadzących: ścian budynków, obrzeży trawników, wyniesionych powierzchni, ogrodzeń, krawężników, opasek bocznych z drobnej kostki wzdłuż chodnika z płyt (patrz punkt 2.5.2), lub gdy przerwa między elementami prowadzącymi jest większa niż 10 m.

Jako wskazanie przejścia dla pieszych, pasy prowadzące należy stosować poprzecznie do kierunku ruchu, na osi obniżonego krawężnika.

JAK STOSUJEMY¹²

¹² Na podstawie: Norma ISO 21542:2011 Building construction — Accessibility and usability of the built environment.

- Pasy należy układać w logiczny i prosty sposób, z dala od odpływów i krat,
- Zaleca się zachowanie odstępu min. 0,8 m pomiędzy osią pasa prowadzącego a przeszkodą, np. małą architekturą, drzewem itp.
- Szerokość minimalna pasa: 0,25 m,
- zalecane wykonanie z materiału o kolorze kontrastowym względem otaczającej nawierzchni;
- wykonanie z materiałów trwałych, antypoślizgowych i odpornych na warunki atmosferyczne oraz eksploatację,
- W przypadku zmiany kierunku należy stosować zdecydowane kąty, najlepiej proste.
- W uzasadnionych przypadkach, np. ze względu na opinię konserwatorską lub w ramach nowo projektowanej przestrzeni o spójnej nawierzchni, dopuszcza się wykonanie w innym standardzie, zgodnie indywidualnym projektem architektonicznym.

2.6.2. Pola i pasy ostrzegawcze

KIEDY STOSUJEMY

Niezależnie od strefy miasta i klasy drogi, pola i pasy ostrzegawcze należy stosować:

- przy przejściach dla pieszych oraz w miejscach sugerowanego przekroczenia jezdni wraz z obniżeniem krawężnika (patrz punkt 4.1),
- Przy peronach przystankowych komunikacji zbiorowej,
- Na skrzyżowaniu pasów prowadzących, gdy występują w formie innej niż pasy boczne,
- jako posadzka wokół przeszkód oraz na dolnej i górnej krawędzi ramp i schodów.

Obiekty wolnostojące, szczególnie gdy są wykonane z materiału o kolorze podobnym do koloru posadzki, powinny również być oznaczone polami ostrzegawczymi.

JAK STOSUJEMY¹³

- szerokość pasa ostrzegawczego: 0,5-0,7 m (zalecane min. 0,6 m) - w przypadku przejść dla pieszych oraz 0,35-0,5 m - dla peronów komunikacji,
- Przed przejściami dla pieszych: sytuowane na całej szerokości przejścia, bezpośrednio przed krawężnikiem, po stronie chodnika,
- Na peronach przystankowych: na całej długości peronu, w odległości 0,5 m od lica krawężnika,
- zalecane wykonanie z materiału o kolorze kontrastowym względem otaczającej nawierzchni;
- wykonanie z materiałów trwałych, antypoślizgowych i odpornych na warunki atmosferyczne oraz eksploatację.
- W uzasadnionych przypadkach, np. ze względu na opinię konserwatorską lub w ramach nowo projektowanej przestrzeni o spójnej nawierzchni, dopuszcza się wykonanie w innym standardzie, zgodnie indywidualnym projektem architektonicznym.

Rys. System prowadzenia w mieście (fot. Grzegorz Wójkowski)

¹³ Na podstawie: Norma ISO 21542:2011 Building construction — Accessibility and usability of the built environment.

2.7. Unikanie przeszkód na ciągach pieszych

JAK STOSUJEMY¹⁴

- Wyposażenie ulicy należy lokalizować w pasach bocznych technicznych (B) ciągów pieszych, w jednej linii,
- Umieszczenie odbojów, skrobaczek, wycieraczek do obuwia i urządzeń wystających ponad poziom płaszczyzny ruchu jest zabronione,
- Spód elementów wiszących oraz najniższe gałęzie drzew powinny się znajdować na wysokości minimum 2,5 m (patrz punkt 2.3.1),
- Obiekty zmniejszające szerokość ciągu nie powinny się znajdować na wysokości większej niż ok. 0,65 m,
- Obiekty takie jak np. gabloty reklamowe, obudowy urządzeń technicznych itp. nie mogą być wysunięte poza płaszczyznę ściany budynku na więcej niż 0,5 m,
- niskie przeszkody powinny wystawać przynajmniej 0,2 m nad poziom terenu, tak aby mogły być jednoznacznie rozpoznawalne,
- zaleca się oznaczenie słupów elementem kontrastowym, o szerokości 30 cm, umieszczonym na wysokości 0,9-1,0 m oraz 1,4-1,6 m od poziomu posadzki.

2.8. Prace budowlane przy obiektach drogowych i kubaturowych

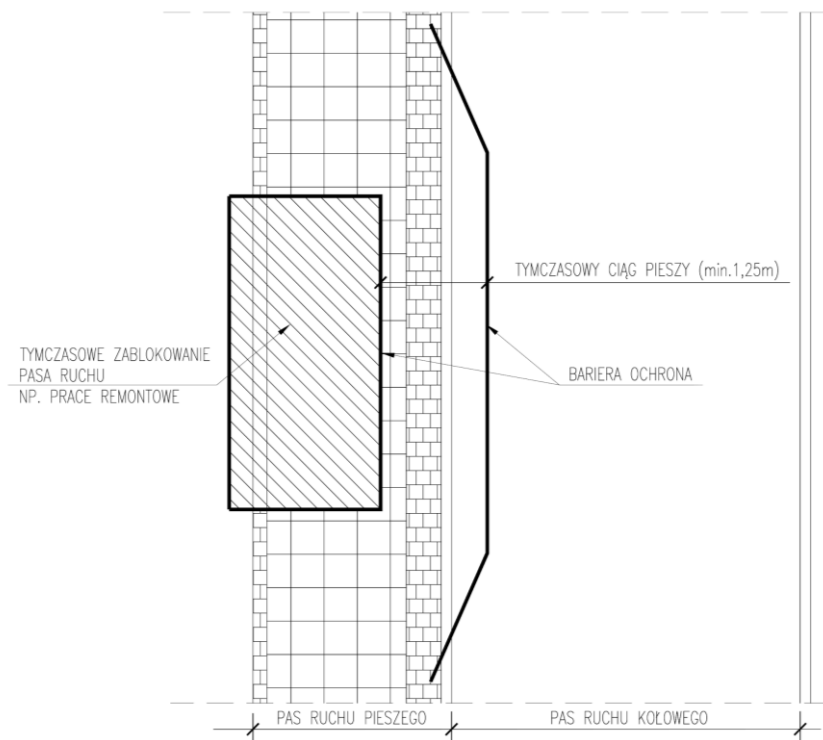
Stałym elementem krajobrazu miejskiego są budowy i remonty infrastruktury drogowej oraz obiektów do niej przylegających. Utrudnienia wywołane prowadzeniem remontów i budów, powinny być rozkładane pomiędzy wszystkich uczestników ruchu miejskiego. Piesi są jego istotnym elementem, zwłaszcza obszarze centrum i zabudowy śródmiejskiej, dlatego należy z uwagą podchodzić do organizacji ruchu zastępczego dla pieszych. **Z perspektywy pieszego, kluczową kwestią przy prowadzonych pracach budowlanych jest zapewnienie bezpiecznego przejścia wszystkim, niezależnie od stopnia ich sprawności.**

2.8.1. Wyznaczanie tymczasowych tras ruchu pieszego

JAK STOSUJEMY

- Prowadząc tymczasowe ciągi piesze, należy zapewnić ich minimalną, efektywną szerokość - 1,5 m; dopuszczalne są miejscowe zwężenia do minimum 1,25 m, tak aby umożliwić swobodne przejście np. osobie na wózku lub pieszej z psem-przewodnikiem lub z asystentem. Jeśli ciąg przylega do pasa ruchu kołowego, jego szerokość należy zwiększyć o 0,5 m; poszerzenie nie jest konieczne, gdy między ciągiem a jezdnią umieszczona jest stała lub tymczasowa, sztywna bariera betonowa,
- Na chodnikach o dużym natężeniu ruchu pieszego, np. w pobliżu generatorów ruchu pieszego, zaleca się wyznaczanie tymczasowych ciągów o szerokości odpowiadającej nieczynnej szerokości pasa ruchu pieszego,
- aby zapewnić niezbędną szerokość tymczasowego pasa pieszego, zalecane jest czasowe zwężenie lub likwidacja innych pasów funkcjonalnych ulicy; w pierwszej kolejności powinny to być: pas funkcji niekomunikacyjnych (NK) oraz pas postoju pojazdów, w dalszej kolejności: zwężenie pasów ruchu kołowego do minimalnych szerokości dopuszczanych przepisami; dopuszcza się ograniczanie lub likwidowanie drogi dla rowerów (DR),
- Należy unikać całkowitego zamykania przejścia jedną stroną ulicy. Dopuszcza się przenoszenie ruchu na przeciwną stronę jezdni,
- Jeśli warunki ruchowe na to pozwalają, zaleca się wyznaczanie dodatkowych, tymczasowych przejść dla pieszych, skracających drogę obejścia zamkniętego odcinka chodnika.
- Wysokość skrajni nad chodnikiem może wynosić 2,20 m w przypadku jego remontu lub przebudowy.

¹⁴ Powiązany dokument: Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz.U. 2002 nr 75 poz. 690 z późn. zm.).

Rys. Tymczasowa trasa ruchu pieszego

2.8.2. Nawierzchnie, infrastruktura tymczasowa

JAK STOSUJEMY

Nawierzchnie:

- Tymczasowe ciągi piesze, lokalizowane w strefach o dużym natężeniu ruchu pieszego, należy wykonywać z kostki betonowej, betonu lub betonu asfaltowego,
- Ciągi piesze, lokalizowane poza obszarami o intensywnym ruchu pieszym, powinny być utwardzone przynajmniej warstwą kruszywa o ciągłym uziarnieniu (o frakcji zaczynającej się od 0, np. 0/31,5).

Odprowadzenie wody:

- Nawierzchnia ciągu pieszego musi być równa oraz ma posiadać spadek poprzeczny, zapewniający odprowadzenie wody opadowej,
- ciągi piesze, prowadzone poza utwardzonym terenem, należy wynieść ponad przylegający teren, na który może być odprowadzona woda.

Przekraczanie wysokich krawężników:

- Ciągi piesze, użytkowane dłużej niż przez sześć miesięcy, należy wyposażyć w krawężnik obniżony na długości min. 1,5 m (zalecane dla pozostałych),
- Ciągi piesze, użytkowane krócej niż przez sześć miesięcy, należy wykonać z nadlewką z betonu lub betonu asfaltowego, z zapewnieniem spływu wody wzdłuż krawężnika.

STANDARDY DOSTĘPNOŚCI RUCHU PIESZYCH W MIASTACH I GMINACH GÓRNOŚLĄSKO-ZAGŁĘBIOWSKIEJ METROPOLII

Miejsca postojowe, przystanki:

- W przypadku zajęcia miejsc postojowych, w szczególności dla osób niepełnosprawnych, lub przystanku komunikacji zbiorowej, należy wyznaczyć tymczasowe w najbliższym możliwym miejscu.
- W przypadku zajęcia dojścia do miejsc postojowych lub przystanków, należy wyznaczyć dojście tymczasowe.

Kładki:

- W przypadku prowadzenia wykopów zaleca się stosowanie standardowych kładek dla pieszych.
- Zaleca się unikanie zmian wysokości między chodnikiem a kładką większych niż 2 cm.
- Przy większych różnicach wysokości należy stosować rampy o nachyleniu nieprzekraczającym 5%.

Informacja o planowanych i prowadzonych pracach budowlanych:

2.8.3. Zabezpieczenie robót

JAK STOSUJEMY¹⁵

- Ciągi piesze tymczasowe i stałe, przebiegające wzdłuż ogrodzeń placów budów i znajdujące się w strefie niebezpiecznej, obowiązkowo należy zabezpieczać tymczasowym zadaszeniem, chroniącym przed elementami, które mogą upaść na chodnik podczas prowadzenia prac na wysokości. Ochronę przed upadającymi elementami zapewniają również siatki montowane do budynków,
- prace budowlane, prowadzone w strefie ruchu pieszych, powinny być wygradzone ciągłymi barierami lub ogrodzeniami, z możliwością zidentyfikowania przez osoby niewidome i niedowidzące,
- Bariery wygradzające roboty powinny mieć wysokość 1,10 m,
- wykopy głębsze niż 1 m należy otaczać ciągłymi wygradzeniami z siatki lub pełnymi, o wysokości przynajmniej 1,10 m,
- W przypadku prowadzenia prac uciążliwych (zapylenie, opiłki, odłamki) ciąg pieszy należy wydzielić ogrodzeniem pełnym, w pozostałych przypadkach zaleca się ogrodzenia ażurowe,
- dolna krawędź wygradzenia pełnego powinna znajdować się nie wyżej niż 0,1 m nad powierzchnią terenu.

2.9. Oświetlenie

Wyznaczanie poszczególnych przestrzeni publicznych podlegających oświetleniu światłem sztucznym regulowane jest w większości przypadków w obrębie danego miasta lub gminy. Prawidłowe oświetlenie ciągów pieszych przyczynia się znacząco do poprawy komfortu oraz bezpieczeństwa ich użytkowania, a także zwiększa ich czytelność i atrakcyjność.

2.9.1. Zalecenia ogólne dla ciągów pieszych

Uwaga: Wytyczne do oświetlenia przejść dla pieszych omówione są w osobnym rozdziale (patrz punkt 4.1.3).

JAK STOSUJEMY¹⁶

- Oświetlenie sztuczne powinno zapewniać równomierną dystrybucję światła wysokiej jakości.
- Należy unikać efektu oślepienia, nadmiernych kontrastów oraz nadmiernej intensywności światła - tzw. zaśmiecania światłem. W szczególności sposób dotyczy to oświetlenia po zmierzchu oraz w godzinach nocnych.
- Oprawy oświetleniowe dla ciągów pieszych należy montować powyżej 1,8 m od podłoża oraz poza skrajnią ciągu, jednak ze względów bezpieczeństwa zaleca się ich montaż na wysokości minimum 3 m.

¹⁵ Powiązany dokument: Rozporządzenie ministra infrastruktury z dnia 6 lutego 2003 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy podczas wykonywania robót budowlanych

¹⁶ Powiązany dokument: Norma PN-EN 13201:2016 oświetlenie dróg.

- Wszelkie źródła światła, w tym również reklamy i szyldy, należy lokalizować w sposób niepowodujący oślepień i innych uciążliwości dla użytkowników przestrzeni, w tym kierowców. Należy unikać stosowania opraw oświetleniowych montowanych w poziomie chodnika, gdyż może to powodować oślepianie pieszych.
- Zaleca się stosowanie wysokowydajnych źródeł światła o wysokim współczynniku oddawalności barw *colour rendering index* (CRI) ≥ 90 .
- Oświetlenie przestrzeni reprezentacyjnych - placów miejskich, skwerów i parków - zaleca się wykonywać według indywidualnych projektów oświetleniowych.
- Oświetlenie powinno być skoordynowane z oświetleniem przestrzeni sąsiadujących, m.in. z iluminacją elewacji budynków.

2.9.2. Natężenie oświetlenia

Natężenie światła dla przestrzeni ruchu pieszych, dla których przewidywane jest oświetlenie, określone jest w odpowiednich przepisach¹⁷.

Jeżeli padające światło skierowane jest na elewację budynku zawierającą okna, natężenie oświetlenia na tej elewacji nie może przekroczyć¹⁸:

- 5 luksów w przypadku światła białego,
- 3 luksów w przypadku światła kolorowego lub światła o zmieniającym się natężeniu, błyskowego lub pulsującego.

3. Pokonywanie różnic wysokości w terenie

Różnice poziomów na traktach pieszych stanowią największą barierę w swobodnym poruszaniu się po mieście przez osoby niepełnosprawne, w tym przede wszystkim osoby na wózkach inwalidzkich. Należy mieć świadomość, że nawet pojedynczy stopień może zadecydować o tym, że dana osoba zostanie pozbawiona możliwości samodzielnego skorzystania z przestrzeni czy usługi.

3.1. Schody na traktach pieszych

KIEDY STOSUJEMY

Schodów na traktach pieszych należy unikać, a niweletę chodnika dostosowywać w taki sposób aby pochylenie podłużne nie było większe niż 5%. Gdy pochylenie chodnika lub samodzielnego ciągu pieszego przekracza 5% zaleca się stosowanie pochylni lub pochylni wraz ze schodami. Przy spadkach powyżej 6% stosowanie pochylni jest obowiązkowe.

JAK STOSUJEMY

- Liczba stopni w biegu schodów nie może być mniejsza niż 3 i nie większa niż 13; dopuszcza się 17 stopni w schodach jednobiegowych.¹⁹ W sytuacji gdzie to możliwe, zaleca się jednak nie przekraczania 10 stopni w biegu.

¹⁷ Norma PN-EN 13201:2016 oświetlenie dróg.

¹⁸ Rozporządzenie Ministra Infrastruktury w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz.U. 2002 nr 75 poz. 690 z późn. zm.).

¹⁹ Rozporządzenie Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie (Dz.U. 1999 nr 43 poz. 430 z późn. zm.).

- Schody na chodniku mogą być jednobiegowe lub wielobiegowe proste lub łamane ze spocznikami. Zaleca się rozbijanie długich biegów na krótsze, przy zachowaniu zasady, że minimalna ilość stopni w biegu to 3, a minimalna długość spocznika to 1,5 m.
- Na traktach pieszych należy unikać stosowania stopni pojedynczych i podwójnych. W przypadku wystąpienia niewielkiej różnicy poziomów należy dostosować niweletę chodnika.
- W ciągu pasa ruchu pieszego należy unikać stosowania schodów zabiegowych, wachlarzowych, schodów z noskami wystającymi ponad 2 cm oraz schodów z podcięciami i ażurowych.
- Wysokość stopnia nie może być większa niż 17,5 cm, a szerokość od 30 cm do 35 cm, przy czym $2h + s = 60$ cm do 65 cm, gdzie h oznacza wysokość, a s – szerokość stopnia.²⁰ W sytuacji gdzie to możliwe, zaleca się stopnie o wysokości 12 cm, lub innej nie większej niż 15 cm.
- Stopnie schodów, spoczniki schodów i pochylni powinny mieć pochylenie od 1% do 2%, zgodne z kierunkiem pochylenia biegów schodów i pochylni.
- Szerokość schodów należy dostosować do natężenia ruchu pieszych i do szerokości chodnika. Szerokość użytkowa schodów powinna być nie mniejsza niż 1,2 m. Szerokość użytkową mierzy się między wewnętrznymi krawędziami balustrad, a w wypadku ścian ograniczających schody – między poręczami mocowanymi do nich.²¹ W ramach podnoszenia dostępności zaleca się przyjmowanie minimalnej szerokości schodów jako 2 m z poręczami po obu stronach biegu, a w przypadku schodów szerszych niż 4 m stosowanie dodatkowej poręczy pośrodku biegu.
- Schody o różnicy poziomów większej niż 0,5 m powinny być wyposażone od strony otwartej przestrzeni w balustrady z poręczami, przewidzianymi równoległe do płaszczyzny nachylenia biegów lub spoczników. **W celu podniesienia komfortu korzystania ze schodów osobom z trudnościami w poruszaniu się, zaleca się aby każdorazowo wyposażać schody w poręcz.**
- Zaleca się przedłużone poręcze o 0,30 m poza krawędź pierwszego i ostatniego stopnia i zakończone w sposób zapewniający ich bezpieczne użytkowanie.
- Dla podniesienia dostępności poręcze przy schodach, podobnie jak przy pochylniach, montuje się na dwóch wysokościach 90 i 75 cm.
- Schody zlokalizowane prostopadle do ciągu pieszego należy odsunąć od jego krawędzi o min. 0,3 m w przypadku kiedy idą w górę i o min. 1,1 m kiedy idą w dół. Stopnie schodów wchodzących w ciąg pieszcy należy wyraźnie oznakować.
- W celu podniesienia dostępności na całej szerokości schodów – w odległości co najmniej 0,30 m przed pierwszym stopniem w górę i 0,30 m przed pierwszym stopniem w dół zaleca się instalowanie oznakowania dotykowego – pasa ostrzegawczego o szerokości 0,60-0,80 m.
- Szczegółowe wymagania, jakim powinny odpowiadać schody i pochylnie oraz balustrady i poręcze są określone odpowiednimi przepisami.²²

3.2. Pochylnie na traktach pieszych

KIEDY STOSUJEMY

- W przestrzeni o dużych różnicach poziomów, wymuszających spadki podłużne o nachyleniu przekraczającym 5% (patrz punkt 3.1).
- Zaleca się, aby ciąg pochylni nie przekraczał 2,0 m różnicy poziomów, a jeśli nie jest to możliwe, zaleca się stosowanie dźwigu osobowego jako rozwiązania alternatywnego lub towarzyszącego pochylni.

²⁰ Rozporządzenie Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie (Dz.U. 1999 nr 43 poz. 430 z późn. zm.).

²¹ Rozporządzenie Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie (Dz.U. 1999 nr 43 poz. 430 z późn. zm.).

²² Rozporządzenie Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 30 maja 2000 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogowe obiekty inżynierskie i ich usytuowanie (Dz.U. 2000 nr 63 poz. 735 z późn. zm.).

- W przypadku małych różnic wysokości, zamiast pochylni zalecana jest zmiana miejscowa niwelety chodnika, przy zachowaniu wartości maksymalnego spadku podłużnego i poprzecznego.

JAK STOSUJEMY

- Pochylenie podłużne pochylni dla ruchu pieszych nie powinno być większe niż 8%, a wyjątkowo 10%, gdy długość jej nie przekracza 10 m lub w wypadku pochylni zadaszonej. Jeżeli długość pochylni jest większa niż 10 m, to należy ją podzielić na krótsze odcinki przedzielone pośrednimi spocznikami, spełniające następujące warunki:
 - różnica poziomów między sąsiednimi spocznikami nie jest większa niż 0,80 m;
 - długość odcinka pochylni nie jest większa niż 8 m;
 - długość spoczników nie jest mniejsza niż 1,5 m;
 - każdy odcinek pochylni powinien rozpoczynać się i kończyć spocznikiem.²³
- Pochylnie na chodniku mogą być jednobiegowe lub wielobiegowe proste lub łamane ze spocznikami.
- Szerokość użytkową pochylni należy dostosować do natężenia ruchu pieszych i do szerokości chodnika, powinna być nie mniejsza niż 2,0 m. Szerokość użytkową mierzy się między wewnętrznymi krawędziami balustrad, a w wypadku ścian ograniczających – między poręczami mocowanymi do nich.²⁴
- W celu dostosowania pochylni do potrzeb osób z ograniczeniami mobilności poruszających się na wózkach elektrycznych, spocznik na pochylniach zewnętrznych o biegach łamanych powinien mieć wymiary min. 2,0 x 2,0 m;
- Gdy z pochylni mogą korzystać również rowerzyści, należy oddzielić pas ruchu rowerowego od pasa ruchu dla osób niepełnosprawnych.
- Nawierzchnia pochylni powinna być wykonana z materiału szorstkiego i antypoślizgowego, nawet podczas opadu deszczu.
- Pochylnie o różnicy poziomów większej niż 0,5 m powinny być wyposażone od strony otwartej przestrzeni w balustradę z poręczami przewidzianymi równoległe do płaszczyzny nachylenia biegów lub spoczników.
- Szczegółowe wymagania, jakim powinny odpowiadać schody i pochylnie oraz balustrady i poręcze są określone odpowiednimi przepisami.²⁵

3.3. Dźwigi osobowe (windy)

KIEDY STOSUJEMY

- W przypadku kiedy różnica w poziomie ciągów pieszych (przestrzeni publicznych) nie jest możliwa do pokonania za pomocą pochylni (np. kładki, przejścia podziemne).
- Kiedy sąsiadujące ze sobą przestrzenie ogólnodostępne (publiczne) znajdują się na poziomach odpowiadających różnym kondygnacjom.
- W budynkach użyteczności publicznej, budynkach mieszkalnych wielorodzinnych, budynkach zamieszkania zbiorowego oraz we wszystkich innych budynkach z pomieszczeniami przeznaczonymi na pobyt więcej niż 50 osób, w których różnica poziomów posadzek pomiędzy pierwszą i najwyższą kondygnacją nadziemną, niestanowiącą drugiego poziomu w mieszkaniu dwupoziomowym, przekracza 9,5 m, a także w

²³ Rozporządzenie Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie (Dz.U. 1999 nr 43 poz. 430 z późn. zm.).

²⁴ Rozporządzenie Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie (Dz.U. 1999 nr 43 poz. 430 z późn. zm.).

²⁵ Rozporządzenie Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 30 maja 2000 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogowe obiekty inżynierskie i ich usytuowanie (Dz.U. 2000 nr 63 poz. 735 z późn. zm.).

STANDARZY DOSTĘPNOŚCI RUCHU PIESZYCH W MIASTACH I GMINACH GÓRNOŚLĄSKO-ZAGŁĘBIOWSKIEJ METROPOLII

mających dwie lub więcej kondygnacji nadziemnych budynkach opieki zdrowotnej i budynkach opieki społecznej.²⁶

JAK STOSUJEMY

- Liczbę i parametry techniczno-użytkowe dźwigów osobowych należy ustalać z uwzględnieniem przeznaczenia budynku, jego wysokości oraz liczby i rodzaju użytkowników, a w przypadku ciągów pieszych i przestrzeni publicznych z uwzględnieniem faktycznego natężenia ruchu pieszego oraz dostępności alternatywnych sposobów pokonania różnic wysokości.
- Co najmniej jeden z dźwigów służących komunikacji ogólnej w budynku z pomieszczeniami przeznaczonymi na pobyt ludzi, a także w każdej wydzielonej w pionie, odrębnej części (segmente) takiego budynku, powinien być przystosowany do przewozu mebli, chorych na noszach i osób niepełnosprawnych.²⁷
- Kabina dźwigu osobowego dostępna dla osób niepełnosprawnych powinna mieć szerokość co najmniej 1,1 m i długość 1,4 m, przy czym zaleca się stosowanie kabin o wymiarach 1,1 x 2,1 m lub 1,6 x 1,5 m.²⁸
- Kabina dźwigu osobowego powinna być wyposażona w poręcze na wysokości 0,9 m oraz tablicę przyzywową na wysokości od 0,8 m do 1,2 m w odległości nie mniejszej niż 0,5 m od naroża kabiny z dodatkowym oznakowaniem dla osób niewidomych i informacją głosową.²⁹
- Minimalna zalecana szerokość drzwi do kabiny dźwigowej to 0,9 m.
- Różnica poziomów podłogi kabiny dźwigu i posadzki przy wyjściu z dźwigu, nie powinna być większa niż 0,02 m.³⁰
- Odległość pomiędzy zamkniętymi drzwiami przystankowymi dźwigu a przeciwległą ścianą lub inną przegrodą powinna wynosić dla dźwigów osobowych co najmniej 1,6 m.³¹ Przestrzeń manewrową o wymiarach 1,6 x 1,5 m należy zapewnić przed każdym wejściem do dźwigu.

²⁶ Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz.U. 2002 nr 75 poz. 690 z późn. zm.).

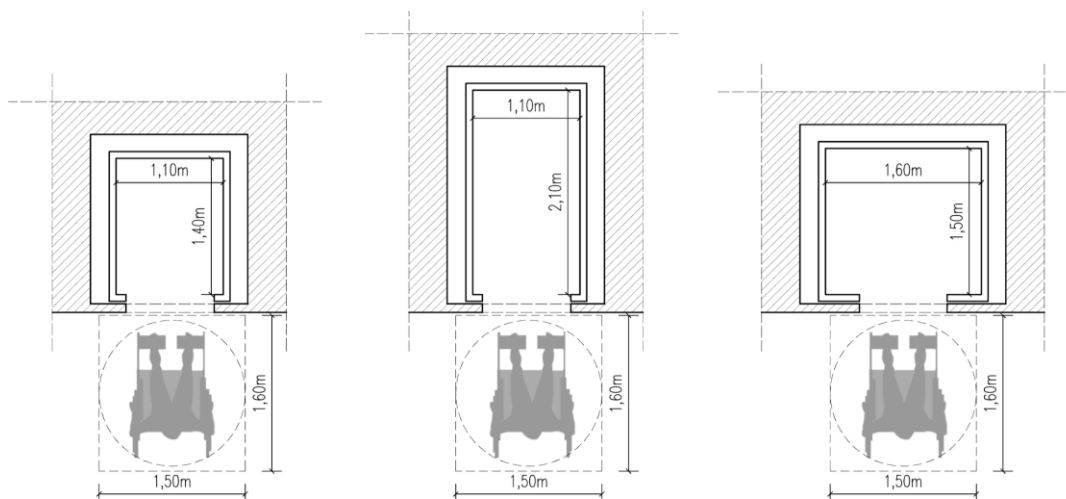
²⁷ Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz.U. 2002 nr 75 poz. 690 z późn. zm.).

²⁸ Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz.U. 2002 nr 75 poz. 690 z późn. zm.).

²⁹ Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz.U. 2002 nr 75 poz. 690 z późn. zm.).

³⁰ Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz.U. 2002 nr 75 poz. 690 z późn. zm.).

³¹ Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz.U. 2002 nr 75 poz. 690 z późn. zm.).

Rys. Minimalne wymiary wind dostosowanych do potrzeb osób na wózkach.

3.4. Podnośniki

KIEDY STOSUJEMY

Podnośniki są stosowane jako urządzenia pomagające pokonać biegi schodowe, nie stanowią jednak alternatywy dla stosowania wind i pochylni. Ich zastosowanie jest dopuszczalne jedynie w przypadku, kiedy nie jest możliwe zastosowanie innych rozwiązań.

JAK STOSUJEMY

- Zalecana wysokość podnoszenia nie powinna przekraczać:
 - 3,00 m dla podnośników bez szybu i znajdujących się wewnątrz budynku,
 - 12,00 m dla podnośników z szybem,
- Minimalne dopuszczalne wymiary podnośnika:
 - 0,8 x 1,00 m dla podnośnika schodowego,
 - 0,9 x 1,2 m dla podnośnika pionowego,
- Zalecane wymiary podnośnika wynoszą: 0,90 x 1,55 m,
- Minimalny dopuszczalny udźwig to 200 kg, przy czym należy każdorazowo umieścić czytelną informację na temat dopuszczalnego udźwigu,
- Każdy podnośnik musi być czytelnie oznaczony i wyposażony w instrukcję obsługi oraz łatwy w obsłudze panel sterowania,
- Podłoga podnośnika powinna być ryflowana i wykonana z materiałów antypoślizgowych (również w warunkach zawilgocenia).
- Użytkownikom podnośnika należy każdorazowo zapewnić zarówno możliwość samodzielnego wejścia, uruchomienia i zejścia z podnośnika, jak i możliwość wezwania pracownika obiektu.

3.5. Krawężniki, progi, pojedyncze stopnie

KIEDY STOSUJEMY

Na ciągach pieszych należy unikać przeszkód w postaci uskoków, progów i pojedynczych lub podwójnych stopni. W przypadku niewielkich różnic wysokości terenu należy w pierwszej kolejności odpowiednio niwelować je nachyleniem chodnika. Uskoki i progi wynikające z przyczyn technologicznych (np. odwodnienia) należy lokalizować tak, aby w najmniejszym stopniu utrudniały ruch pieszym.

JAK STOSUJEMY

- W wypadkach uzasadnionych dopuszcza się na chodniku progi inne niż stopnie schodów, jeśli ich wysokość nie jest większa niż 0,02 m. Należy jednak pamiętać, że nawet tak niewielka różnica poziomów stanowi przeszkodę i może być zagrożeniem.
- przy różnicy w wysokości nawierzchni między 6 mm a 13 mm, krawędzie wyższej nawierzchni należy szfzować,
- różnice większe niż 13 mm należy oznaczać wyniesionymi obrzeżami, słupkami lub inną formą barierek - obowiązkowo przy krawędzi zieleńców, basenów i stoków,
- doraźnie, różnice większe niż 13 mm, zaleca się oznaczać żółto-czarnymi pasami,
- wysokość obrzeży powinna wynosić między 0,07 m a 0,15 m,
- **Szczególnie uciążliwe i niebezpieczne, ze względu na ryzyko potknięcia lub upadku są przeszkody biegnące diagonalnie. Stopnie i uskoki lokalizowane skośnie należy wyraźnie oznaczyć, np. poprzez zabezpieczoną słupkami, wyróżnienie fakturą i kolorem, a w skrajnych przypadkach komunikatami ostrzegawczymi.**
- ze względu na ryzyko potknięcia, nie należy stosować stopni z noskami.

3.5.1. Obniżony krawężnik

KIEDY STOSUJEMY

- przy oznakowanych przejściach dla pieszych (poza przejściami wyniesionymi),
- przy miejscach sugerowanego przekroczenia jezdni, w tym na narożnikach skrzyżowań objętych strefą uspokojonego ruchu,
- przy miejscach postojowych, przeznaczonych dla pojazdu osoby niepełnosprawnej.

JAK STOSUJEMY

- w obszarze centrum i zabudowy śródmiejskiej oraz w pobliżu generatorów ruchu, obniżenie krawężnika należy wykonać na całej szerokości przejścia dla pieszych, w pozostałych dopuszcza się na szerokości minimum 2 m (zalecane na całej szerokości),
- **obniżenie krawężnika należy zrównać z poziomem ulicy (0 cm), przynajmniej na 1,5 m jego szerokości, jeśli przejście przylega do przejazdu rowerowego, obniżenie do 0 cm należy wykonać od strony przejazdu rowerowego,**
- zaleca się zachowanie niwelety pasa komunikacyjnego chodnika (CH). Gdy jest to niemożliwe zaleca się wykonanie obniżenia chodnika na całej szerokości za pomocą spadków poprzecznych nawierzchni,
- nachylenie nawierzchni przy obniżeniu nie powinno przekraczać 6%,
- zaleca się stosowanie z pasami ostrzegawczymi.

3.6. Strefa wejścia do budynku

Strefa wejścia do budynku powinna być zaprojektowana tak, aby zapewnić dogodne warunki dostania się do budynku wszystkim użytkownikom, uwzględniając szczególnie potrzeby ludzi z ograniczoną sprawnością ruchową i percepcją. Istotne jest również, żeby wejście do budynku nie powodowało utrudnień w poruszaniu się pieszych w obrębie ciągu pieszego do którego przylega.

3.6.1. Drzwi wejściowe do budynków

KIEDY STOSUJEMY

Dotyczy ogólnodostępnych wejść do wszystkich budynków poza budynkami mieszkalnymi w zabudowie jednorodzinnej i zagrodowej, budynków rekreacji indywidualnej oraz budynków na terenach zamkniętych z wyłączeniem budynków użyteczności publicznej.

JAK STOSUJEMY

- Położenie drzwi wejściowych do budynku oraz kształt i wymiary pomieszczeń wejściowych powinny umożliwiać dogodne warunki ruchu wszystkim użytkownikom.³² Zaleca się lokalizowanie głównych wejść do budynku w poziomie terenu.
- Drzwi wejściowe do budynku i ogólnodostępnych pomieszczeń użytkowych oraz do mieszkań powinny mieć co najmniej szerokość 0,9 m i wysokość 2 m. W przypadku drzwi dwuskrzydłowych, szerokość skrzydła głównego nie może być mniejsza niż 0,9 m.³³
- Przed drzwiami wejściowymi należy zapewnić przestrzeń manewrową o wymiarach 1,5 x 1,5 m, nie kolidującą z otwieranymi drzwiami.
- Drzwi wejściowe do budynku i ogólnodostępnych pomieszczeń użytkowych należy projektować bez progów, a gdy nie da się ich wykluczyć, ich wysokość nie może przekraczać 0,02 m.
- W wejściach do budynku i ogólnodostępnych pomieszczeń użytkowych mogą być stosowane drzwi obrotowe lub wahadłowe, pod warunkiem usytuowania przy nich drzwi rozwieranych lub rozsuwanych, przystosowanych do ruchu osób niepełnosprawnych oraz wymagań ochrony przeciwpożarowej.³⁴
- Dopuszczalna siła potrzebna do otwarcia drzwi nie może przekraczać 2,2 kG,
- **W budynkach, w których może występować wielu użytkowników starszych lub niepełnosprawnych, zaleca się stosowanie z drzwi napędem elektrycznym wspomagającym otwieranie.**
- drzwi umożliwiające swobodny dostęp osobom niepełnosprawnym powinny posiadać odpowiednio profilowane uchwyty drzwi (duże, kontrastowe, zaokrąglane),
- drzwi wykonane z przezroczystych materiałów należy oznaczyć na wysokości 1,2-1,5 m od podłogi,
- na drzwiach powinien znajdować się ochronny cokół o wysokości 30 cm, a wysokość zamontowanej klamki to 0,8-0,85 m.
- Wejście do budynku należy zadaszyć. Należy przy tym pamiętać, że wszystkie daszki, balkony oraz stałe i ruchome osłony przeciwsłoneczne należy umieszczać na wysokości co najmniej 2,40 m powyżej poziomu chodnika.³⁵
- Wejście do budynku powinno być oświetlone.

3.6.2. Schody zewnętrzne budynków

KIEDY STOSUJEMY

Kiedy poziom wejścia do budynku jest inny niż poziom przylegającego terenu.

JAK STOSUJEMY

- Schody muszą być sytuowane w taki sposób, żeby nie zawężyły szerokości trasy wolnej od przeszkód w obrębie ciągu pieszego, przy którym się znajdują.

³² Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz.U. 2002 nr 75 poz. 690 z późn. zm.).

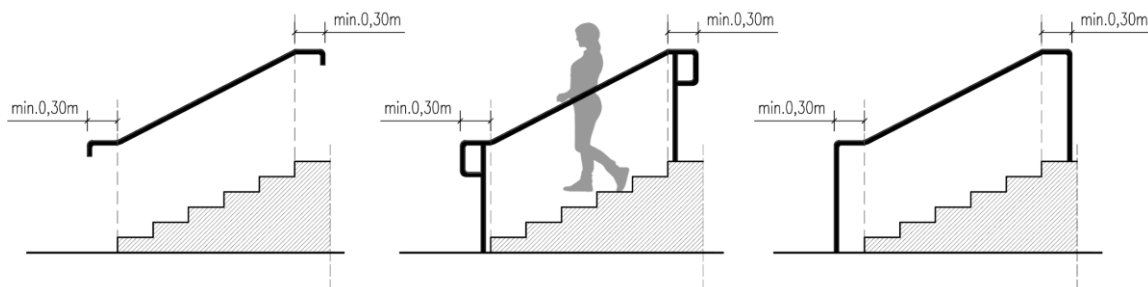
³³ Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz.U. 2002 nr 75 poz. 690 z późn. zm.).

³⁴ Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz.U. 2002 nr 75 poz. 690 z późn. zm.).

³⁵ Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz.U. 2002 nr 75 poz. 690 z późn. zm.).

STANDARDY DOSTĘPNOŚCI RUCHU PIESZYCH W MIASTACH I GMINACH GÓRNOŚLĄSKO-ZAGŁĘBIOWSKIEJ METROPOLII

- Szerokość użytkowa schodów zewnętrznych nie może być mniejsza niż 1,20 m, przy czym zaleca się szerokość nie mniejszą niż 2,0 m. Jeśli schody prowadzą do budynku, szerokość ta nie może być mniejsza niż szerokość użytkowa biegu schodowego wewnątrz tego budynku.³⁶
- W jednym biegu schodów zewnętrznych może znajdować się od 3 do 10 stopni ³⁷
- Wysokość i szerokość stopnia schodów musi wynikać ze wzoru: $2h + s = 0,60$ do $0,65$ m, gdzie: h – wysokość stopnia, s – szerokość stopnia.
- Wszystkie stopnie w biegu muszą mieć taką samą szerokość i wysokość. Minimalna szerokość stopnia schodów zewnętrznych: 0,35 m, maksymalna wysokość: 0,15 m, przy czym zaleca się wysokość stopnia nieprzekraczającą 0,12 m.
- W przypadku większej od dopuszczalnej w jednym biegu liczby stopni, konieczne jest stosowanie spoczników, o minimalnej szerokości użytkowej równej 1,50 m, przy czym, jeśli bieg jest szerszy, zaleca się spoczniki o szerokości równej szerokości biegu schodów. Maksymalne dopuszczalne nachylenie płaszczyzny spocznika nie powinno przekraczać 1%.
- Stopnie schodów zewnętrznych powinny być wykonywane z materiałów antypoślizgowych, również w warunkach zamoczenia lub zawilgocenia, oraz niepowodujących zjawiska olśnienia.
- Kolor i faktura stopni powinny być dobrane w taki sposób, aby osoby z ograniczoną możliwością widzenia mogły uzyskać pełną informację (wizualną i dotykową).
- Konieczne jest wyposażenie schodów zewnętrznych w obustronne poręcze (znajdujące się również po stronie ściany), przedłużone o 0,30 m poza krawędź pierwszego i ostatniego stopnia i zakończone w sposób zapewniający ich bezpieczne użytkowanie – konieczne jest wywinięcie ich końców w dół.

Rys. Schody zewnętrzne budynku - rodzaje zakończenia poręczy

- Przy szerokości biegu schodów powyżej 4,00 m konieczne jest zastosowanie dodatkowej balustrady pośredniej. W przypadku schodów zewnętrznych o kilku biegach, ze względów bezpieczeństwa, zalecana jest balustrada pełna lub o niewielkich prześwitach między elementami wypełnienia.

3.6.3. Pochylnie (Rampy)

KIEDY STOSUJEMY

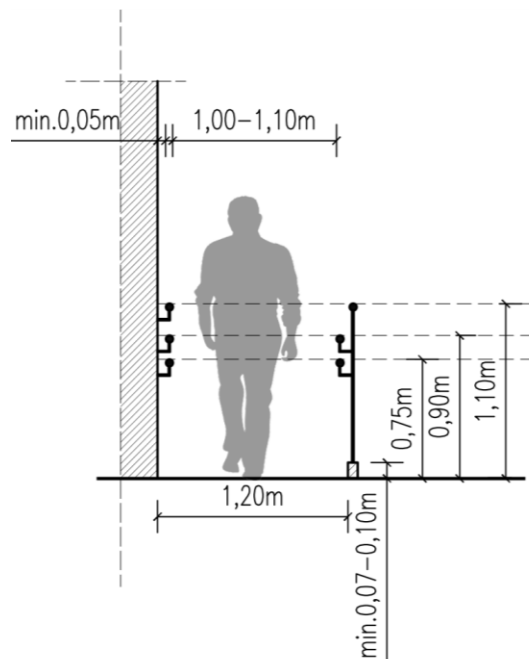
Schody zewnętrzne należy zawsze wprowadzać wraz z rozwiązaniem alternatywnym: pochylnią lub dźwigiem osobowym (windą). Warunek ten dotyczy także nowych obiektów, powstających w nieprzystosowanych do tej pory lokalizacjach (w przypadku zmiany przeznaczenia obiektu, szczególnie adaptacji na cele usługowe).

³⁶ Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz.U. 2002 nr 75 poz. 690 z późn. zm.).

³⁷ Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz.U. 2002 nr 75 poz. 690 z późn. zm.).

JAK STOSUJEMY ³⁸

- szerokość rampy powinna wynosić 1-1,1 m w świetle między poręczami i zajmować 1,2 m płaszczyzny ruchu,
- maksymalne nachylenie rampy (na zewnątrz bez przykrycia): długość do 0,15 m – 15%; do 0,5 m – 8%; ponad 0,5 m – 6%,
- maksymalne nachylenie rampy (pod dachem): długość do 0,15 m – 1 5%; ponad 0,5m - 8%,
- na początku i na końcu rampy, w miejscach zmiany kierunku rampy, oraz jeżeli długość rampy przekracza 9 m (zalecana 6 m) – należy stosować poziomy spocznik o długości min. 1,5 m i szerokości min. 1,5 m w świetle,
- krawędzie ramp powinny być zabezpieczone obrzeżami o wysokości min 0,07 m (zalecane 0,1 m),
- rampy powinny być wyposażone w obustronne poręcze na wysokości 0,75 i 0,9 m,
- nawierzchnia rampy powinna być antypoślizgowa,
- początek i koniec rampy powinien być oznaczony polem ostrzegawczym.

Rys. Pochylnia związana z budynkiem - lokalizacja poręczy

3.7. Bezkolizyjne (wielopoziomowe) przejścia dla pieszych

Nagromadzenie infrastruktury komunikacyjnej w miastach sprawia, że nieuchronne jest krzyżowanie się dróg komunikacji kołowej i szynowej z ciągami ruchu pieszego. Jeśli sytuacja na to pozwala, zaleca się realizowanie przejść dla pieszych w poziomie ulicy. Przejścia bezkolizyjne, jeśli konieczne, powinny być projektowane tak, żeby pieszy poruszał się w poziomie terenu, a ruch kołowy lub szynowy był prowadzony w tunelu bądź wiaduktem. Przejścia wymagające zmiany poziomów powinny być ostatecznością.

KIEDY STOSUJEMY

Kiedy przekroczenie jezdni, torowiska bądź innej przeszkody (np. cieku wodnego) w poziomie ciągu pieszego jest niemożliwe.

KIEDY STOSUJEMY

- Minimalna szerokość bezkolizyjnego przejścia dla pieszych wynosi:

³⁸ Powiązany dokument: rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz.U. 2002 nr 75 poz. 690 z późn. zm.).

- 3,00 m – w przypadku przejścia nadziemnego (kładki)
- 4,00 m – w przypadku przejścia podziemnego (tunelu).³⁹
- Zgodnie z przepisami, dojście do bezkolizyjnego przejścia dla pieszych musi zostać wyposażone w pochylnię, gdy odległość do najbliższego przejścia dostępnego dla osób niepełnosprawnych przekracza 200 m.⁴⁰ Zaleca się jednak, aby tunele i kładki były dostępne dla wszystkich użytkowników, a pochylnie lub dźwigi osobowe były stosowane w każdym przypadku, gdy występuje zmiana poziomów.
- Nawierzchnia bezkolizyjnych przejść dla pieszych powinna być gładka i równa, bez ubytków i zmian poziomów, oraz posiadać właściwości antypoślizgowe, również w warunkach zawilgocenia.
- Tunele i kładki muszą być jasno oświetlone światłem niepowodującym zjawiska ośnienia – powinny zostać oświetlone dobrej jakości, mocnym światłem polichromatycznym, o natężeniu co najmniej 50 luksów.
- Na schodach znajdujących się na głównych ciągach pieszych oraz w rejonie dojścia do bezkolizyjnych przejść dla pieszych (tuneli i kładek) zaleca się instalowanie rynien do prowadzenia rowerów. Rynny mogą być wykonane z tego samego materiału co stopnie, lub jako elementy metalowe, mocowane dodatkowo.
- Szczegółowe wymagania, jakim powinny odpowiadać kładki i tunele dla ruchu pieszego określone są odpowiednimi przepisami.⁴¹

4. Pieszy wśród pojazdów

Pod względem liczby ofiar śmiertelnych wypadków drogowych wśród pieszych Polska jest na trzecim miejscu wśród krajów Unii Europejskiej⁴². Jako główne przyczyny tych wypadków wskazuje się: nadmierną prędkość, niewłaściwe zachowania uczestników ruchu, niedostateczną widoczność i zbyt małą liczbę rozwiązań służących ochronie pieszych. Poprawa bezpieczeństwa na ulicach miasta zależy między innymi od wysokiej jakości infrastruktury: dróg, traktów pieszych, oświetlenia, oznakowania i sygnalizacji.

4.1. Przejścia dla pieszych

Miejsca przecięcia się ruchów pieszego i kołowego są jednymi z najbardziej naważnych punktów w pasie drogowym. To, w jaki sposób są zaprojektowane, wpływa nie tylko na komfort, ale przede wszystkim na bezpieczeństwo pieszych.

Poczucie zagrożenia jest czynnikiem ograniczającym dostępność, zniechęca do ruchu pieszego, a także powoduje zmniejszanie aktywności zawodowej i społecznej, dlatego zapewnienie bezpiecznych i wygodnych przejść dla pieszych jest również działaniem zapobiegającym wykluczeniu.

4.1.1. Wyznaczanie - wymagania ogólne⁴³

KIEDY STOSUJEMY

³⁹ Rozporządzenie Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie (Dz.U. 1999 nr 43 poz. 430 z późn. zm.).

⁴⁰ Rozporządzenie Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie (Dz.U. 1999 nr 43 poz. 430 z późn. zm.).

⁴¹ Rozporządzenie Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 30 maja 2000 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogowe obiekty inżynierskie i ich usytuowanie (Dz.U. 2000 nr 63 poz. 735 z późn. zm.).

⁴² Źródło: EUROSTAT/CARE, dane za 2016 r.

⁴³ Powiązane dokumenty:

- Rozporządzenie Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie (Dz.U. 1999 nr 43 poz. 430 z późn. zm.).

STANDARZY DOSTĘPNOŚCI RUCHU PIESZYCH W MIASTACH I GMINACH GÓRNOŚLĄSKO-ZAGŁĘBIOWSKIEJ METROPOLII

W miejscach przecięcia się szlaków pieszych i ruchu kołowego, zgodnie z warunkami określonymi w odpowiednich przepisach⁴⁴.

- należy wyznaczać przejścia zwłaszcza w obrębie skrzyżowań oraz przy przystankach transportu zbiorowego,
- zaleca się wyznaczanie przejść dla pieszych na wszystkich wlotach danego skrzyżowania, w szczególności w obszarach centrum i zabudowy śródmiejskiej,
- Przejścia przez jezdnię pomiędzy przystankami autobusowymi w przeciwnych kierunkach powinny komunikować tylne krańce peronów przystankowych,
- Poza skrzyżowaniami nie należy lokalizować przejść dla pieszych, w odległości od siebie i od skrzyżowań, mniejszej niż 100 m oraz 200 m – w przypadku ulic wielojezdniowych.

JAK STOSUJEMY

- Szerokość przejścia dla pieszych powinna być dostosowana do natężenia ruchu pieszego, jednak nie mniejsza niż 4 m,
- w wyjątkowych sytuacjach, gdy warunki terenowe uniemożliwiają wyznaczenie przejścia o szerokości 4 m, a jednocześnie warunki ruchowe lub zachowania pieszych wskazują na konieczność zachowania ciągłości relacji, dopuszcza się stosowanie przejść o szerokości nie mniejszej niż 2,5 m,
- W przypadku występowania zagrożenia dla ruchu pieszego, potwierdzonego statystyką zdarzeń drogowych, należy dodatkowo zastosować urządzenia fizycznego uspokojenia ruchu przed przejściem dla pieszych,
- w przypadku istniejących lub projektowanych przejść na drogach o prędkościach dopuszczalnych większych niż 50 km/h (a w przypadku obszarów przyszkolnych - 30 km/h), należy dążyć do zredukowania tych prędkości na odcinku drogi z przejściem poprzez wprowadzenie oznakowania poziomego i pionowego oraz dodatkowych rozwiązań uspokajających ruch (np. progi zwalniające, wyspy azylu),
- **zaleca się stosowanie przejść z zastosowaniem urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego, np. przejść z azylem lub przejść wyniesionych, a w mniejszym stopniu również przejść z progiem wyspowym oraz przejść z sygnalizacją świetlną** (patrz punkty 4.1.5 - 4.1.10),
- Należy unikać projektowania przejść dla pieszych innych niż w poziomie terenu, jednak w przypadku projektowania przejścia w pobliżu istniejącego tunelu lub kładki dla pieszych, zaleca się ich pozostawienie w celu ograniczenia kosztów danej inwestycji oraz pozostawienia pieszym wyboru sposobu poruszania się.
- Należy zapewnić odpowiedni spływ wody deszczowej z powierzchni przejścia.
- Zaleca się wprowadzenie pasa faktury ostrzegawczej (patrz punkt 2.6.2).
- W przypadku niestosowania przejść wyniesionych zaleca się obniżenie krawężnika (patrz punkt 2.5.1).

4.1.2. Widoczność

JAK STOSUJEMY

- Należy zapewnić wzajemną widoczność pieszego i kierowcy pojazdu kołowego wzgl. roweru,
- Widoczność powinna być zapewniona od momentu, w którym pieszy znajduje się w odległości minimum jednego metra od miejsca przekroczenia jezdni,

-
- Ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (tekst jedn. Dz.U. 2018 poz. 1990 z późn. zm.).
 - Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach (Dz.U. 2003 nr 220 poz. 2181 z późn. zm.).

⁴⁴ Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach (Dz.U. 2015 poz. 1314).

- przyjmuje się różne wartości pola widoczności, w zależności od prędkości miarodajnej pojazdów kołowych oraz liczby pasów ruchu – przejścia dla pieszych należy sytuować tak, by zapewnić wymaganą odległość widoczności na zatrzymanie, zgodnie z wytycznymi zawartymi w odpowiednich przepisach⁴⁵,
- Przy projektowaniu przejść dla pieszych, z których często korzystają dzieci należy przyjąć punkt obserwacyjny na wysokości wzroku dziecka.

4.1.3. Oświetlenie

KIEDY STOSUJEMY

Na wszystkich przejściach dla pieszych oraz w ich najbliższym otoczeniu.

JAK STOSUJEMY⁴⁶

- każde przejście dla pieszych należy odpowiednio oświetlić, zgodnie z wymaganiami odpowiedniej normy⁴⁷,
- oświetlenie należy projektować tak, by luminancja postaci pieszego była dodatnia względem tła w odległości ok. 50 m za pieszym,
- Słupy oświetleniowe zaleca się umieszczać w odległości ok. 1,5 m od krawężnika, tak aby możliwe było oświetlenie całej tarczy przejścia dla pieszych.
- **Zaleca się stosowanie tzw. oświetlenia wertykalnego, czyli opraw oświetleniowych o podwójnie asymetrycznym rozsyłe światła. Oprawy takie świecą pod kątem bezpośrednio na przejście i jego otoczenie, zwiększając dostrzegalność pieszego i wpływając na poprawę bezpieczeństwa.**
- Żaden z uczestników ruchu nie może być oślepiony przez stosowane oświetlenie,
- Oprócz oświetlenia liniowego, wzdłuż drogi, zaleca się stosowanie dodatkowych opraw oświetleniowych, zainstalowanych przed przejściem dla pieszych, od strony nadjeżdżającego pojazdu,
- dodatkowe lampy zaleca się sytuować od strony nadjeżdżającego pojazdu, w odległości przed przejściem równej 0,5-1,0 (optymalnie 0,7) wysokości zawieszenia oprawy lampy,
- zalecane są wysokowydajne źródła światła w technologii LED,
- Przejścia dla pieszych w ramach jednego skrzyżowania lub znajdujące się blisko siebie na jednym ciągu komunikacyjnym powinny być oświetlone w jednolitym standardzie,
- Zaleca się, aby oświetlenie przejść dla pieszych miało inną barwę światła niż oświetlenie otaczające.
- Oświetlenie powinno także obejmować strefy oczekiwania na przejście oraz azyle (zgodnie z wymogami widoczności (patrz punkt 4.1.2).

⁴⁵ Rozporządzenie Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dn. 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie (Dz.U. 1999 nr 43 poz. 430 z późn. zm.).

⁴⁶ Powiązany dokument: Rozporządzenie Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dn. 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie (Dz.U. 1999 nr 43 poz. 430 z późn. zm.).

⁴⁷ Norma PN-EN 13201:2016 oświetlenie dróg.

Rys. Wertykalne oświetlenie przejścia dla pieszych. Tychy, ul. (fot. UM Tychy)

4.1.4. Przejście proste “zebra”

KIEDY STOSUJEMY

- Należy unikać w przypadku przebudowy istniejącego lub projektowania nowego układu drogowego bez innej formy zabezpieczenia pieszych,
- dopuszczone przy potrzebie wskazywanej zgłoszeniami użytkowników i jednoczesnym braku występowania czynników powodujących szczególne zagrożenie (np. ograniczonej widoczności).

JAK STOSUJEMY

- przejście wyznaczone prostopadłe do osi jezdni tylko oznakowaniem pionowym i poziomym.

4.1.5. Przejście z azylem

KIEDY STOSUJEMY

- Zalecane na jednojezdniowych, dwukierunkowych ulicach, jako podstawowa forma dla przejść, zawsze wtedy, gdy istnieje możliwość wykształcenia normatywnego azylu,
- zalecane przed przejściem przez torowisko,
- Dopuszcza się stosowanie na przejściach przez jezdnie wielopasowe (posiadające więcej niż jeden pas w danym kierunku ruchu), wyłącznie z innymi rozwiązaniami uspokajającymi ruch.

JAK STOSUJEMY

- minimalna długość azylu to 2 m,
- Szerokość i długość azylu należy dobrać odpowiednio do spodziewanego natężenia ruchu pieszego, tak aby uniknąć blokowania się potoku pieszych.

- Odcinki przejścia dla pieszych przez jezdnie mogą być wyznaczone po linii prostej lub z przesunięciem; ewentualne przesunięcie należy zaprojektować tak, aby przesunięcie następowało w przestrzeni azylu i aby pieszy przemieszczający się azylem w kierunku drugiego etapu przejścia był zwrócony twarzą w kierunku nadjeżdżających pojazdów,
- zaleca się łączenie azyli z innymi rozwiązaniami uspokajającymi ruch w obrębie przejścia dla pieszych, tj. z wyniesieniem przejścia do poziomu chodnika lub z zastosowaniem progów zwalniających przed przejściem,

Rys. Przejście z azylem (fot. UM Tychy)

4.1.6. Przejście wyniesione

KIEDY STOSUJEMY

Zlokalizowane na płaskim wyniesieniu (próg do wysokości krawężnika istniejącego) lub na wyniesionej tarczy skrzyżowania, przejście wyniesione pozwala na zachowanie ciągłości chodnika przy przekraczaniu jezdni i stanowi najwygodniejszy sposób przekraczania jezdni dla osób o ograniczonej mobilności.

- Zalecane przy przebudowie istniejącego lub projektowaniu nowych układów drogowych,
- Na przejściach przez wloty ulic podporządkowanych,
- Przy obiektach szczególnych, zwłaszcza uczęszczanych przez dzieci i osoby o ograniczonej sprawności ruchowej, w przypadku gdy natężenie ruchu kołowego pozwala na stosowanie fizycznych elementów uspokojenia ruchu,
- Gdy wynika to z indywidualnych wytycznych architektonicznych.

JAK STOSUJEMY

- Zalecany kąt nachylenia najazdu to 1:20 - 1:10 (optymalnie 1:15),
- Zalecany kąt nachylenia najazdu w przypadku prowadzenia pojazdów komunikacji zbiorowej to 1:15 lub najazd sinusoidalny,
- Zalecane różnicowanie nawierzchni jezdni, najazdu i przejścia, optymalnie z zastosowaniem typu, rodzaju nawierzchni chodnika na przejściu (jeśli chodnik jest wykonany z płyt, należy jednak zastosować zgodną materiałowo kostkę); dla przejścia należy zachować niweletę chodnika.

Rys. Przejście wyniesione, wyróżnione kolorem. Bieruń, ul. Marcina (fot. Aneta Gąska, UM Bieruń)

4.1.7. Przejście z zawężonym przekrojem jezdni

KIEDY STOSUJEMY

- w przypadku przebudowy istniejących układów drogowych,
- na odcinkach dróg wielojezdniowych, które utraciły znaczenie komunikacyjne przy zawężeniu pasów ruchu lub przy ich likwidacji,
- na skrzyżowaniach, na przewymiarowanych wlotach dróg (zawężenie wlotu).

JAK STOSUJEMY

- przejście należy wyznaczać prostopadle do osi jezdni,
- Długość przejścia (szerokość jezdni) należy projektować indywidualnie, według minimalnych szerokości wymaganych przepisami oraz wymogami przejezdności dla pojazdów miarodajnych.

4.1.8. Przejście wyróżnione kolorem

KIEDY STOSUJEMY

- Na przejściach przyszkolnych oraz w okolicy obiektów, do których uczęszczają dzieci i osoby o ograniczonej sprawności ruchowej,
- na przejściach niebezpiecznych, gdzie występuje ograniczona widoczność lub wysokie zagrożenie, potwierdzone statystyką zdarzeń drogowych, a jednocześnie ze względu na uwarunkowania terenowe (np. torowisko, skrzyżowanie) lub prawne (np. droga krajowa lub wojewódzka) trudne lub niemożliwe jest wykonanie urządzeń fizycznego uspokojenia ruchu.

JAK STOSUJEMY

- Przejście typu zebra lub wyniesione, do krawędzi jezdni, gdzie oznakowanie poziome (linia P-10) uzupełnione jest kolorem czerwonym z masy termoplastycznej lub powiązanej ze sobą kostki brukowej.

Rys. Przejście wyróżnione kolorem. Chorzów (fot. UM Chorzów)

4.1.9. Przejście wyróżnione nawierzchnią

KIEDY STOSUJEMY

- Zalecane na odcinkach dróg, gdzie natężenie ruchu pieszego jest znacznie większe niż natężenie przecinającego go ruchu kołowego (w tym na przecięciach dróg dla rowerów),
- zalecane szczególnie w obszarze centrum oraz w obrębie węzłów przesiadkowych.

JAK STOSUJEMY

- Na szerokości przejścia zalecane jest zastosowanie nawierzchni z kostki betonowej 20x10 cm, w kolorach jasnym i ciemnym, ułożonej w naprzemienne pasy, o szerokości 0,5 m, zgodnie z oznakowaniem P-10 (zwiększenie trwałości i kontrastowości oznakowania).

4.1.10. Przejście z sygnalizacją świetlną

KIEDY STOSUJEMY

STANDARZY DOSTĘPNOŚCI RUCHU PIESZYCH W MIASTACH I GMINACH GÓRNOŚLĄSKO-ZAGŁĘBIOWSKIEJ METROPOLII

- Stosowanie sygnalizacji świetlnej regulującej ruch pieszych powinno być minimalizowane. Zalecane jest tylko, gdy inne formy zabezpieczenia nie są w stanie zapewnić satysfakcjonującego poziomu bezpieczeństwa (patrz punkty 4.1.5 - 4.1.9),
- na przejściach przez ulice jednojezdniowe o szerokości poniżej 7 m, oraz na skrzyżowaniach, na których wszystkie krzyżujące się ulice spełniają ten warunek, stosowanie sygnalizacji jest dopuszczalne, o ile analizy wykazują, że inne rozwiązania poprawiające poziom bezpieczeństwa pieszych nie spełnią swojego zadania,
- dopuszcza się projektowanie sygnalizacji przy przejściach przez torowiska i wydzielone jezdnie autobusowe; jeśli istnieje konieczność stosowania sygnalizacji na takim przejściu (na przykład jest to przejście w ramach ciągu przejść na skrzyżowaniu), zaleca się stosowanie sygnalizacji wzbudzonej przez pojazd transportu zbiorowego: nadawanie sygnału zielonego dla pieszych zawsze gdy nie nadjeżdża pojazd oraz generowanie sygnału czerwonego dla pieszych w momencie gdy pojazd zbliża się do przejścia.

JAK STOSUJEMY

- Zgodnie z odpowiednim rozporządzeniem⁴⁸.
- Zaleca się stosowanie programów uwzględniających poprawę warunków oczekiwania i otwarcia dla pieszych, np. poprzez przyjmowanie wyższych parametrów swobody ruchu pieszego (wydłużenie czasu otwarcia). Należy przy tym również zwrócić uwagę na synchronizację czasów otwarcia poszczególnych sygnalizacji przy przejściach z azylem.
- Nie należy stosować sygnalizacji świetlnej wbudowanej w powierzchnię chodników.
- Zaleca się rezygnację z sygnalizacji wzbudzonej przyciskiem na skrzyżowaniach. W sytuacji, kiedy następuje cykl naprzemiennych otwarć dla poszczególnych kierunków ruchu, rozwiązanie to nie przynosi wymiernych zysków dla kierujących pojazdami, natomiast może stanowić spore utrudnienie dla pieszych. Rezygnacja z sygnalizacji wzbudzonej przyciskiem, która odbierana jest powszechnie jako forma dyskryminacji pieszego, stanowi istotny krok w kierunku zagwarantowania równorzędnych pozycji różnym uczestnikom ruchu.
- Dopuszcza się stosowanie sygnalizacji wzbudzonej przyciskiem na przejściach między skrzyżowaniami, w przypadku przejść dla pieszych o małym natężeniu ruchu pieszego.
- W przypadkach, kiedy sygnalizacja wzbudzana przyciskiem miałaby jednak zostać zastosowana, zaleca się stosowanie na przejściach dla pieszych o dużym natężeniu ruchu pieszego, jak również w okolicach szkół, sygnalizacji domyślnie ustawionej na sygnał czerwony dla pojazdów. Otwarcie w takim wypadku następuje dopiero po zatrzymaniu się pojazdu przed przejściem.
- W przypadku stosowania sygnalizacji świetlnej wzbudzonej przyciskiem, przyciski powinny być dostępne dla wszystkich uczestników ruchu i usytuowane w taki sposób, aby korzystanie z nich było intuicyjne i nie powodowało zagrożenia.
- W celu poprawy dostępności zaleca się łączenie sygnalizacji świetlnej z sygnalizacją dźwiękową i/lub wibracyjną (patrz punkt 4.1.11).

4.1.11. Sygnalizacja akustyczna

KIEDY STOSUJEMY

- Niezależnie od strefy miasta i klasy drogi, sygnalizację dźwiękową należy stosować przy projektowaniu nowych przejść z sygnalizacją świetlną - chyba że przepisy stanowią inaczej⁴⁹ - a zaleca się jej stosowanie jako wyposażenie istniejących przejść dla pieszych, na wniosek użytkowników.

JAK STOSUJEMY

⁴⁸ Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach (Dz.U. 2015 poz. 1314 z późn. zm.).

⁴⁹ Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach (Dz.U. 2015 poz. 1314 z późn. zm.).

- Zgodnie z odpowiednim rozporządzeniem⁵⁰.
- Należy stosować sygnał jednolity na terenie danego miasta,
- W przypadku stosowania sygnalizacji wzbudzonej przyciskiem, zalecane są przyciski wzbudzania wariantowego (z zaprogramowanym osobnym, dłuższym czasem otwarcia, dla osób o ograniczonej sprawności ruchowej).
- Zaleca się uzupełnianie sygnalizacji dźwiękowej o dodatkową sygnalizację wibracyjną. W niektórych przypadkach przepisy nakazują stosowanie sygnalizacji wibracyjnej zamiast dźwiękowej⁵¹.
- Z punktu widzenia użytkownika istotny jest również czytelny sygnał (dźwiękowy lub świetlny) informujący, że sygnalizacja została wzbudzona.

4.2. Ochrona przed parkowaniem

Stale rosnąca ilość samochodów stwarza presję ze strony kierowców na oddawanie coraz to większej przestrzeni na potrzeby ruchu kołowego i daje społeczne przyzwolenie na łamanie przepisów dotyczących parkowania. Polskie prawo zezwala na parkowanie pojazdów kołowych na zasadach ogólnych oraz w miejscach wyznaczonych oznakowaniem pionowym i/lub poziomym. **Jako, że rosnący popyt na miejsca postojowe jest niemożliwy do zaspokojenia, konieczne jest, obok podjęcia kompleksowych rozwiązań ograniczających ruch kołowy oraz rygorystycznego egzekwowania przepisów, stosowanie również dodatkowych środków ochrony chodników – planistycznych i fizycznych.** Trzeba przy tym pamiętać, aby elementy te nie zagrażały bezpieczeństwu ruchu, ani nie zaburzały wymaganych parametrów drogi, w tym szerokości ciągów pieszych, kołowych, skrajni oraz pola widoczności. Nie powinny one również zagrażać bezpieczeństwu lub ograniczać możliwości ruchowych pieszym, zwłaszcza osobom o ograniczonej sprawności ruchowej.

4.2.1. Organizacyjne środki ochrony

Oznakowanie poziome i pionowe

KIEDY STOSUJEMY

Jest to podstawowy sposób porządkowania parkowania w pobliżu ciągów pieszych, zarówno tych istniejących, jak i planowanych.

- obowiązkowe przy wyznaczaniu miejsc w strefie płatnego parkowania,
- zalecane w miejscach, w których często pojawiają się zgłoszenia, związane z nieprawidłowym parkowaniem, w szczególności zbyt głębokim zajęciem chodnika,
- zalecane przy okazji remontów nawierzchni chodników, związanych z dewastacją przez nieprawidłowo parkujące pojazdy, w celu ich ochrony w przyszłości.

Oznakowanie jest podstawą przy dochodzeniu ewentualnych roszczeń, dotyczących konfliktów spowodowanych przez nielegalne parkowanie.

JAK STOSUJEMY

- oznakowanie pionowe:
 - znak parkingu - D-18, z tabliczką T-30 (a-i), informującą o sposobie parkowania,
 - znak B-35 - zakaz postoju, uzupełniony tabliczką informacyjną T-25 (a-d).⁵²
- oznakowanie poziome:

⁵⁰ Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach (Dz.U. 2015 poz. 1314 z późn. zm.).

⁵¹ Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach (Dz.U. 2015 poz. 1314 z późn. zm.).

⁵² Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach (Dz.U. 2015 poz. 1314 z późn. zm.).

STANDARDY DOSTĘPNOŚCI RUCHU PIESZYCH W MIASTACH I GMINACH GÓRNOŚLĄSKO-ZAGŁĘBIOWSKIEJ METROPOLII

- linia krawędziowa przerywana P-19, wyznaczająca pas postojowy równoległy do osi jezdni,
- linia ciągła P-7b lub P-7d, wyznaczona w przestrzeni chodnika, gdy brak miejsca na parking na jezdni.⁵³

Parking krótkiego postoju

KIEDY STOSUJEMY

- tego typu rozwiązania zaleca się szczególnie w okolicach przystanków transportu zbiorowego, zwłaszcza przy dużych węzłach przesiadkowych oraz przy dworcach lub lotniskach,
- rekomendowany w okolicach obiektów generujących duży ruch pieszych, dojeżdżających na miejsce innymi środkami transportu, w tym własnymi samochodami oraz autokarami,
- w strefach przyszkolnych.

JAK STOSUJEMY

- Wyznaczona dopuszczalna długość postoju powinna być dostosowana do potrzeb w danym miejscu - od 2 do 20 minut,
- Przy parkowaniu równoległym należy zapewnić warunki wygodnego wyjścia z pojazdu od strony pasażera i dojścia do chodnika.
- Zaleca się oznakowanie strefy specjalnie zaprojektowanymi piktogramami oraz tabliczkami informacyjnymi, występującymi pod znakiem B-35 - zakaz postoju.

Zmiana organizacji ruchu na układ ulic jednokierunkowych

KIEDY STOSUJEMY

- zalecane na obszarach, gdzie występuje deficyt miejsc postojowych, a jednocześnie jest zbyt mało miejsca na zastosowanie innych metod wyznaczania parkowania poza chodnikiem.

JAK STOSUJEMY

- w układzie ulic dwukierunkowych, na podstawie analizy ruchu i jego bezpieczeństwa, wyznacza się nową organizację ruchu, polegającą na wprowadzeniu naprzemiennego układu ulic jednokierunkowych,
- miejsca postojowe wyznacza się z jednego pasa ruchu
- W celu spowolnienia ruchu zaleca się naprzemienne umieszczanie miejsc postojowych po przeciwnych stronach i esowanie toru jazdy.

Zieleń w pasie drogowym

KIEDY STOSUJEMY

- Jako pas zieleni (Z) wzdłuż osi jezdni (patrz punkt 2.3.4) jako ochrona przed najeżdżaniem pojazdów na chodnik.

JAK STOSUJEMY

- zalecane stosowanie odpornych gatunków krzewów okrywowych,
- jeśli zachodzi ryzyko dewastacji zieleńców w pasie drogowym, należy wprowadzić dodatkowe elementy ochrony przed najazdem samochodów: krawężnik zębaty lub taśmę stalową, a także ogrodzenia biodegradowalne (montaż czasowy, pozwalający na zakorzenienie nasadzeń, z zachowaniem skrajni minimalnej 0,5 m od krawędzi jezdni),
- zieleń ozdobna, również w donicach, łączona z elementami małej architektury, chroniąca przed wjazdem na większe przestrzenie, przeznaczone na ciągi piesze (np. place miejskie).

⁵³ Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach (Dz.U. 2015 poz. 1314 z późn. zm.).

4.2.2. Fizyczne środki ochrony

Fizyczne środki ochrony przed parkowaniem stosujemy zarówno pomiędzy jezdnią a chodnikiem, w miejscach gdzie parkowanie na chodnikach jest zabronione, jak i celu oddzielenia miejsc postojowych od chodnika.

Słupki blokujące

KIEDY STOSUJEMY

- dopuszczalne, jako element organizacji ruchu, służący do ochrony chodnika oraz jako zabezpieczenie zjazdów do bram i posesji (poprzez słupkowanie w poprzek chodnika), przy czym należy pamiętać o tym, że same w sobie stanowią barierę również dla pieszych,
- miejsca o dużym natężeniu ruchu pieszego, gdzie postój samochodów jest niedozwolony lub może powodować zagrożenie,
- zabezpieczenie chodnika przed wjazdem lub najazdem pojazdów kołowych, tylko w sytuacji, gdy nie ma możliwości ich przebudowy lub zabezpieczenia w inny sposób,
- w strefie zabudowy śródmiejskiej na skrzyżowaniach przy narożnikach budynków, gdzie znajdują się wejścia do lokali usługowych,
- przy przejściach dla pieszych, tylko w miejscach, gdzie pozwala na to szerokość chodnika, wjazdy na ciągi piesze, gdzie dopuszczony jest ruch kołowy na potrzeby dostaw lub dojazdów do posesji - słupki uchylne

JAK STOSUJEMY

- należy zachować skrajnię od krawędzi jezdni – minimum 0,5 m,
- rozstaw słupków – optymalnie co 1,5 m do 1,7 m.
- Słupki należy ujednoczyć wizualnie w obrębie całego miasta lub w obrębie przestrzeni, na jakiej się znajdują.

Separatory podłużne

KIEDY STOSUJEMY

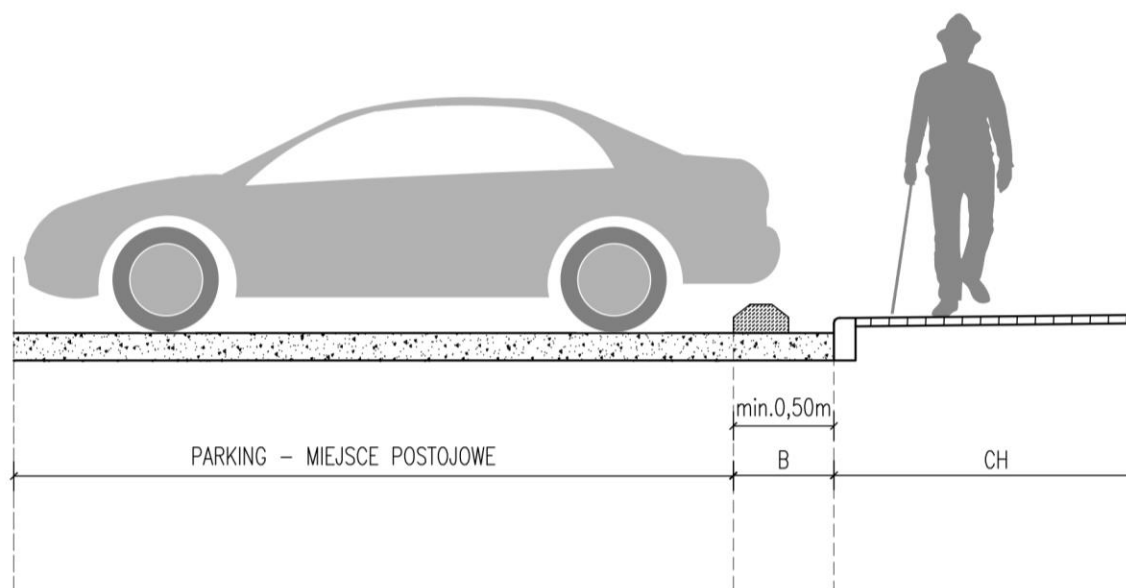
- jako ogranicznik parkowania na drogach wewnętrznych, parkingach, placach oraz poza pasem drogowym,
- dopuszczalny na obszarach współdzielonych, gdzie nie ma podziału na jezdnię i chodnik,
- do stosowania w zastępstwie krawężnika, który chroniłby przed najazdem na ciągi piesze.
- W przypadku kiedy do chodnika przylegają bezpośrednio miejsca postojowe w układzie prostopadłym - 0,5 m przed krawężnikiem, żeby zapobiec najeżdżania samochodów na chodnik.

JAK STOSUJEMY

- podłużne ograniczniki, najczęściej prefabrykowane lub ułożone z elementów drogowych (np. odwrócone obrzeże).

Rys. Separatory prefabrykowane chroniące przed najechaniem na chodnik. Warszawa (fot. Grzegorz Wójkowski)

Rys. Separator z obrzeża chroniący przed najechaniem na chodnik

Bariera trawnikowa

KIEDY STOSUJEMY

- do odgradzania trawników zagrożonych najechaniem przez pojazdy.

JAK STOSUJEMY

- ustawiana wzdłuż zieleńca, z zachowaniem skrajni minimalnej 0,5 m od krawędzi jezdni.

Mała architektura

KIEDY STOSUJEMY

Elementy małej architektury można stosować zamiennie dla słupków blokujących w miejscach, gdzie istnieje na nie zapotrzebowanie (np. stojaki rowerowe pod obiektami użyteczności publicznej).

JAK STOSUJEMY

- elementy małej architektury nie mogą zagrażać bezpieczeństwu ruchu na drodze, zawężać wymaganej szerokości pasa komunikacyjnego chodnika (CH) ani ograniczać wymaganego pola widoczności, czy minimalnej skrajni drogi,
- skrajnia od krawędzi jezdni - minimum 0,5 m,
- do elementów małej architektury stosowanych zamiast słupków zaliczamy między innymi:
 - stojaki rowerowe ustawione równoległe do osi jezdni,
 - donice,
 - ławki,
 - formy przestrzenne, np. niewielkie rzeźby.

4.3. Miejsca postojowe dla niepełnosprawnych

KIEDY STOSUJEMY

- Równomiernie rozproszone na terenie całego miasta.
- na wniosek użytkowników, przy dostępnej odpowiednio dużej powierzchni.

JAK STOSUJEMY

- należy zapewnić następującą liczbę stanowisk:
 - 1: dla liczby miejsc 6-15,
 - 2: dla liczby miejsc 16-40,
 - 3: dla liczby miejsc 41-100,
 - 4% ogólnej liczby stanowisk >100 ⁵⁴
- zalecane jest, aby dostępne miejsca postojowe były ostatnimi w rzędzie miejsc postojowych (dostęp do tylnych drzwi busów i minivanów),
- w przypadku parkowania skośnego funkcję tę może pełnić trójkąt nawierzchni przy skrajnym miejscu postojowym,
- w przypadku parkowania prostopadłego należy przewidzieć dojście szerokości minimum 1,5 m,
- wielkość miejsc postojowych dla osób niepełnosprawnych:
 - prostopadłe lub skośnie do jezdni: 3,6x5 m,
 - wzdłuż jezdni: 3,6x6 m⁵⁵
- miejsca postojowe należy lokalizować w odległości mniejszej niż 50 m od wejścia do budynków i w bezpośrednim sąsiedztwie pasa komunikacyjnego chodnika (CH),

⁵⁴ Ustawa z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (tekst jedn. Dz.U. 2018 poz. 2068 z późn. zm.).

⁵⁵ Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz.U. 2002 nr 75 poz. 690 z późn. zm.).

- jeżeli istnieje różnica poziomów między parkingiem a przestrzenią ruchu ciągu pieszego, należy zapewnić odpowiednio zlokalizowane obniżenie krawężnika, przy każdym dostępnym miejscu parkingowym,
- w przypadku, gdy jezdnia i przestrzeń ruchu pieszego zlokalizowane są na jednym poziomie, przestrzeń parkowania należy oznaczyć pasem (B) z drobnej kostki i/lub za pomocą słupków,
- przy parkowaniu prostym lub skośnym, zaleca się stosowanie słupków blokujących, zabezpieczających minimalną szerokość przestrzeni ruchu ciągu pieszego,
- miejsca postojowe powinny być projektowane wyłącznie w poziomie jezdni,
- miejsca postojowe należy oznaczać zgodnie z odpowiednimi przepisami.⁵⁶

4.4. Strefy uspokojonego ruchu

Strefa uspokojonego ruchu to obszar miasta, w którym zastosowano rozwiązania o charakterze organizacyjnym, budowlanym i prawnym, zwiększające bezpieczeństwo i komfort wszystkich uczestników ruchu, zwłaszcza pieszych. Głównym jej celem jest uporządkowanie i dostosowanie komunikacyjnego sposobu obsługi danego obszaru miasta, np. osiedla mieszkalnego, do jego podstawowych funkcji oraz charakteru użytkowego, kulturowego i ekologicznego. W przeciwieństwie do odcinkowej regulacji prędkości, strefy uspokojonego ruchu wprowadza się na większych obszarach, obejmujących kilka ulic, czy całe zespoły zabudowy. Należy stosować je tam, gdzie funkcjonują różne środki transportu, przy jednoczesnym bardzo dużym natężeniu ruchu pieszego.

W związku z dużą liczbą potencjalnych punktów kolizji z pieszymi, kierowcy pojazdów mechanicznych powinni dostać wyraźny sygnał, że znajdują się w obszarze, w którym priorytet ma pieszy.

4.4.1. Strefa tempo 30

Dopuszczalna prędkość poruszania się pojazdów na całym obszarze strefy jest ograniczona do 30 km/h, co powinno znajdować odzwierciedlenie w sposobie projektowania infrastruktury - np. zwężanie jezdni, zmniejszenie łuków drogowych, wyniesienie przejść dla pieszych.

KIEDY STOSUJEMY

- na obszarach, gdzie ruch samochodowy regularnie przeplata się z ruchem pieszym i rowerowym,
- jako podstawową formę organizacji ruchu na ulicach śródmiejskich.

JAK STOSUJEMY

- Wjazd i wyjazd do strefy należy oznaczyć odpowiednim znakiem pionowym, wjazd dodatkowo piktogramem na jezdni o tym samym oznaczeniu.
- Zalecane jest stosowanie tzw. bram wjazdowych, np. poprzez wyniesienie przejścia (oraz przejazdu rowerowego) przez wlot ulicy podporządkowanej rozpoczynającej strefę tempo 30 lub zawężenie wlotu,
- wewnątrz strefy tempo 30 należy stosować skrzyżowania równorzędne. W przypadku przebudowy istniejącego lub projektowania nowego układu drogowego zaleca się wprowadzanie skrzyżowań z fizycznym uspokojeniem ruchu.
- zaleca się stosowanie ciągłości nawierzchni chodnika w miejscach przekraczania jezdni i na zjazdach drogowych (patrz punkt 2.2.1),
- dopuszcza się wyznaczanie dróg dla rowerów (DR).

4.4.2. Strefa Zamieszkania

⁵⁶ Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach (Dz.U. 2015 poz. 1314 z późn. zm.).

Na obszarze strefy zamieszkania piesi mają pierwszeństwo w całej przestrzeni - również przy osobno wydzielonych pasach jezdni i chodnika - a kierujący pojazdami mogą w niej przebywać na specjalnych zasadach. Strefa zamieszkania ma swoje ugruntowanie w przepisach⁵⁷, obowiązują w nim szczególne zasady ruchu drogowego, a wjazdy i wyjazdy oznaczone są odpowiednimi znakami drogowymi.

KIEDY STOSUJEMY

- na ulicach o małym natężeniu ruchu, pozbawionych ruchu tranzytowego - o charakterze dojazdowym (w szczególności „ślepych”, sięgaczach) z przewagą ruchu pieszego i rowerowego,
- na obszarach osiedli mieszkaniowych i ścisłego centrum.

JAK STOSUJEMY

- Wjazd i wyjazd do strefy należy oznaczyć odpowiednim znakiem pionowym⁵⁸
- przy przebudowie lub projektowaniu nowego układu drogowego należy projektować w formie przestrzeni współdzielonej (w jednym poziomie), bez architektonicznego wydzielenia chodników, z wyraźnym wytyczeniem toru ruchu i miejsc postoju pojazdów i przy zachowaniu normatywnych minimalnych szerokości ciągów pieszych, choć preferowane jest ich poszerzenie,
- rozróżnienie przestrzeni ruchu i postoju pojazdów oraz ruchu pieszego można uzyskać poprzez zastosowanie nawierzchni o różnych kolorach i fakturach, przy czym miejsca postojowe należy dodatkowo wskazać oznakowaniem zgodnym z właściwymi przepisami.⁵⁹
- strefy zamieszkania projektuje się indywidualnie, z dopuszczeniem stosowania rozwiązań uspokajających i ograniczających przestrzennie ruch kołowy oraz postój pojazdów.
- Zaleca się esowanie toru ruchu jazdy samochodów poprzez wprowadzenie elementów uspokojenia ruchu, takich jak: szykany, donice z zielenią czy wyznaczone dedykowane miejsca postojowe. Dopuszcza się stosowanie na jezdni nawierzchni chropowatych, np. z drobnej kostki brukowej, co może być dodatkowym elementem uspokojenia ruchu.

4.4.3. Strefa wyłączenia z ruchu samochodowego

W strefie tej ruch pieszy odbywa się swobodnie na całym obszarze, a pojazdy - poza koniecznymi wyjątkami - mają zakaz wjazdu.

KIEDY STOSUJEMY

- na obszarach o dużym natężeniu ruchu pieszego, które można całkowicie wyłączyć z ruchu kołowego (plac, skwery, ulice przeznaczone pod ciągi piesze),
- w sąsiedztwie celów ruchu pieszego (skupiska lokali usługowych, handlowych, restauracyjnych), w pobliżu atrakcji turystycznych oraz na terenach rekreacji sportowej.

JAK STOSUJEMY

⁵⁷ Ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (tekst jedn. Dz.U. 2018 poz. 1990 z późn. zm.).

⁵⁸ Rozporządzenie Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz.U. 2002 nr 170 poz. 1393 z późn. zm.).

⁵⁹ Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach (Dz.U. 2015 poz. 1314 z późn. zm.).

- wjazd do strefy należy wyznaczyć znakiem pionowym⁶⁰, przy czym należy pamiętać, że w strefie wyłączenia ruchu samochodowego dopuszczony jest ruch tramwajów, pojazdów uprzywilejowanych, dojazd do posesji, oraz ruch pojazdów dostarczających towar do lokali usługowych. Zaleca się, aby ruch tych ostatnich odbywał się w określonych godzinach, w konkretne dni tygodnia,
- w celu uniemożliwienia wjazdu na teren strefy innym pojazdom kołowym należy stosować słupki i zapory chowane lub szlabany.
- W strefie wyłączenia z ruchu samochodowego nie stosuje się przejść dla pieszych, ani nie wyznacza miejsc postojowych.
- W strefie wyłączenia ruchu samochodowego pieszy może poruszać się całą szerokością jezdni i chodnika (jeżeli występuje klasyczny podział ulicy).

4.4.4. Przestrzenie współdzielone (shared space, woonerf)

W przestrzeni współdzielonej umożliwiające jest jednoczesne poruszanie się pieszych, rowerzystów i samochodów. Organizacja ruchu w przestrzeniach współdzielonych ma zawsze formę strefy zamieszkania (patrz punkt 4.4.2).

Charakteru ulicy w przestrzeniach współdzielonych nadają pasy funkcji pozakomunikacyjnych (NK) i zieleni (Z); pozostałe elementy funkcjonalne ulicy - w tym komunikacyjne, zwłaszcza pasy postoju (P) - są im podporządkowane. Przy braku rozgraniczeń poszczególnych rodzajów ruchu, kierowcy są bardziej uważni, następuje redukcja prędkości pojazdów i rośnie bezpieczeństwo. Przestrzeń publiczna staje się atrakcyjna, dostępna i zachęca do ruchu pieszego.

KIEDY STOSUJEMY

Zaleca się stosowanie w pobliżu generatorów ruchu, takich jak pasażerów handlowe, węzły przesiadkowe oraz w centrum miasta.

JAK STOSUJEMY

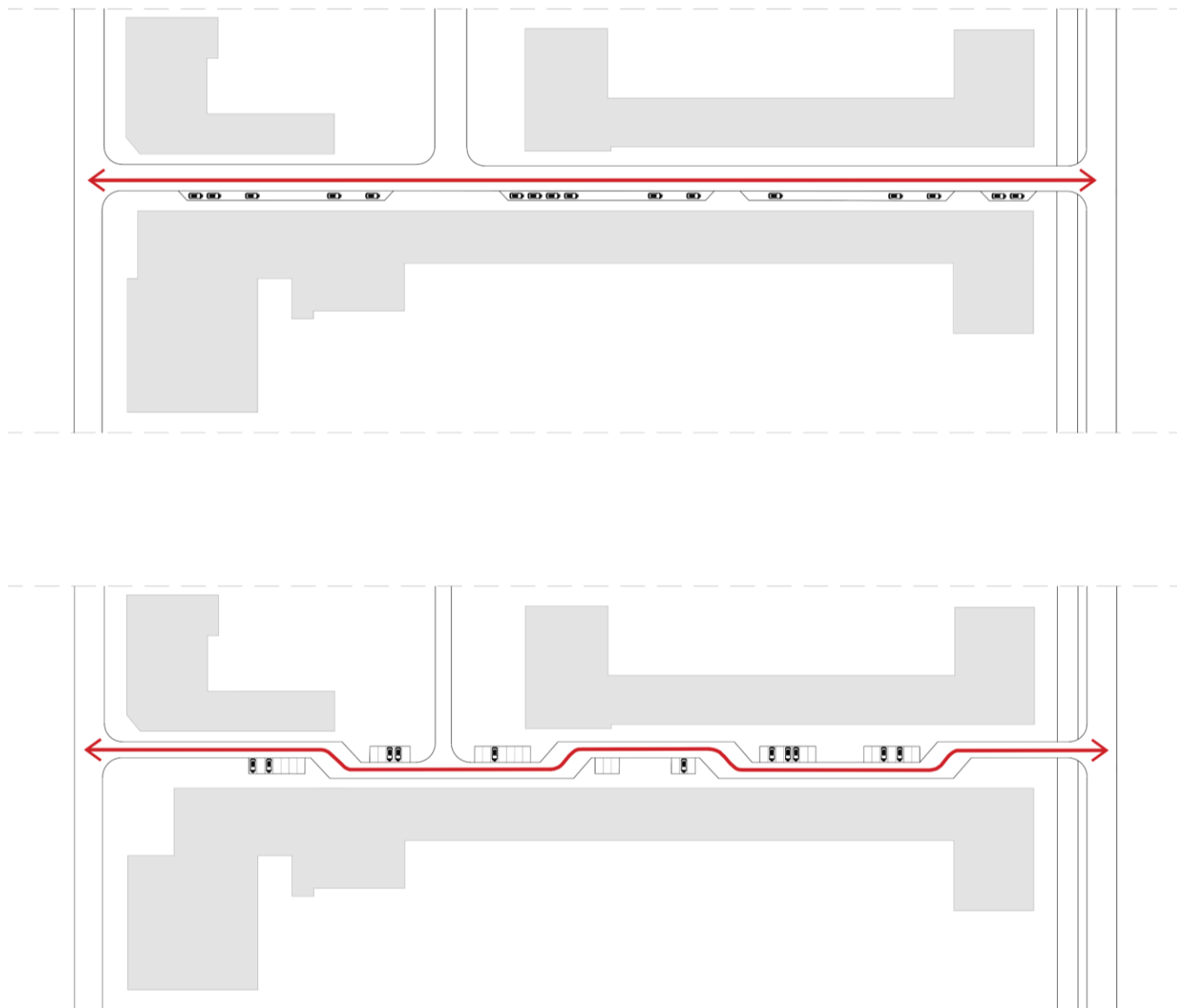
Należy:

- stosować nawierzchnię chodnika i ulicy na tym samym poziomie,
- wyraźnie oznaczyć zmianę charakteru ulicy poprzez wyniesienie strefy wjazdowej oraz zastosowanie znaku „strefa zamieszkania”.

Zaleca się:

- zastosowanie odmiennej faktury i kolorystyki nawierzchni sygnalizującej różnorodne funkcje przestrzeni, oświetlenie umożliwiające korzystanie z przestrzeni po zmierzchu,
- stosowanie esowatego toru jazdy, szykan, czy lokalnych zwężeń (wysepki z zielenią) w celu zmniejszenia prędkości pojazdów do 10-15 km/h,
- stosowanie różnorodnej zieleni – zarówno wysokiej, jak i niskiej, z uwzględnieniem sezonowości,
- wprowadzenie w przestrzeniach ruchu funkcji rekreacyjnych i wypoczynkowych,
- minimalizację oznakowania pionowego i poziomego,
- zwiększenie atrakcyjności przestrzeni poprzez wprowadzenie dodatkowych usług (małe sklepy, restauracje, ogródki kawiarniane).

⁶⁰ Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach (Dz.U. 2015 poz. 1314 z późn. zm.).

Rys. Ulica 6 Sierpnia w Łodzi przed i po przekształceniu w woonerf

4.4.5. Strefy przyszkolne

Na ulicach wokół szkoły, w trosce o bezpieczeństwo dzieci, należy stosować rozwiązania mające na celu poprawienie widoczności, spowolnienie ruchu pojazdów, ułatwienie przejścia przez jezdnię i równocześnie zapobieganie nagłemu wtargnięciu na nią przez dzieci.

KIEDY STOSUJEMY

Jako formę organizacji ruchu wokół szkół i innych placówek oświatowych.

JAK STOSUJEMY

Należy:

- ograniczyć liczbę przejść przez jezdnię oraz ich długości,
- zastosować urządzenia spowalniające ruch, w promieniu do 300 m od szkoły, np. zawężenie jezdni, przejścia labiryntowe, progi zwalniające,

STANDARDY DOSTĘPNOŚCI RUCHU PIESZYCH W MIASTACH I GMINACH GÓRNOŚLĄSKO-ZAGŁĘBIOWSKIEJ METROPOLII

- zabezpieczyć trasy wychodzących poza teren szkoły barierami segmentowymi, uniemożliwiającymi wtargnięcie dziecka na jezdnię. W miarę możliwości kierować je na ulice o mniejszym natężeniu ruchu,
- oddzielić ruch rowerowy i pieszy, wraz z dodatkową ochroną pasa zieleni od strony jezdni,
- stosować chodnik szerokości min. 2,5 m,
- przejście przez jezdnię lokalizować nie na osi wyjścia z terenu szkoły,
- zapewnić dodatkowe oświetlenie oraz obszar wolny od przeszkód, zapewniający wzajemną widoczność pieszy-kierowca, w obrębie całej strefy,
- zastosować odpowiednie znaki poziome i pionowe⁶¹, stosować przejścia wyróżnione kolorem (patrz punkt 4.1.8),
- regulować postój pojazdów poprzez wyznaczenie parkingu krótkiego postoju (patrz punkt 4.2.1) dla rodziców dowożących dzieci do szkoły (w tym dla osób niepełnosprawnych), autobusu szkolnego oraz zabezpieczenie części pasa drogowego przed parkowaniem niezgodnym z przepisami i zagrażającym bezpieczeństwu pieszych.

Zaleca się:

- obecność „strażników ruchu”, pomagających przejść uczniom przez jezdnię.
- monitorowanie prędkości samochodów i wyświetlanie jej na ekranach,
- lokalizowanie w bliskim sąsiedztwie wejścia przystanków komunikacji zbiorowej, umożliwiających dojazd do szkoły,
- stosowanie rozwiązań w postaci tzw. przystanku pieszobusu - odbierania dzieci z parkingu krótkiego postoju przez dyżurujących rodziców lub pracowników szkoły (jedna osoba czeka i odbiera dowożone dzieci, druga - odprowadza je do szkoły) – rozwiązanie zalecane w godzinach porannych oraz popołudniowych – powiązane z czasem postoju do 2 min.

5. Przystanki komunikacji publicznej

Komunikacja miejska stanowi dla wielu osób starszych, niepełnosprawnych oraz młodzieży jedyny dostępny środek transportu. Bezpieczny i dobrze zorganizowany transport publiczny daje tym osobom dostęp do całych obszarów miast, a tym samym decyduje o zachowaniu przez nie samodzielności. Przystanki i sposób organizacja ruchu wokół nich nie powinny stanowić bariery w korzystaniu z komunikacji miejskiej, w szczególności uwzględniając potrzeby osób z niepełnosprawnością ruchową i ograniczoną percepcją.

5.1. Lokalizacja przystanków

5.1.1. Zalecenia ogólne

- przystanki należy lokalizować z zapewnieniem dogodnego dojścia pieszego do miejsc, które mają obsługiwać,
- na dojeździach do przystanków należy unikać różnicowania poziomów,
- przystanki, tam gdzie to możliwe, nie powinny zawężać szerokości chodnika,
- otoczenie przystanków powinno być projektowane w taki sposób, aby ograniczać możliwość przebywania przez osoby oczekujące na przystanku w obrębie ciągów pieszych,
- w miarę możliwości przystanki powinny być lokalizowane tak, aby przekroczenie jezdni bądź torów odbywało się za odjeżdżającym pojazdem,
- **Przystanki autobusowe należy projektować tak, aby pojazdy mogły zatrzymywać się maksymalnie blisko i równoległe do krawężnika, co jest niezwykle istotne ze względu na komfort wsiadania i wysiadania. Oznacza to konieczność zapewnienia odpowiedniej długości i kształtu zatok autobusowych. W przypadku braku możliwości zapewnienia prawidłowego zatrzymywania się autobusu należy zrezygnować z zatoki i wyznaczyć miejsce postoju autobusu na jezdni.**

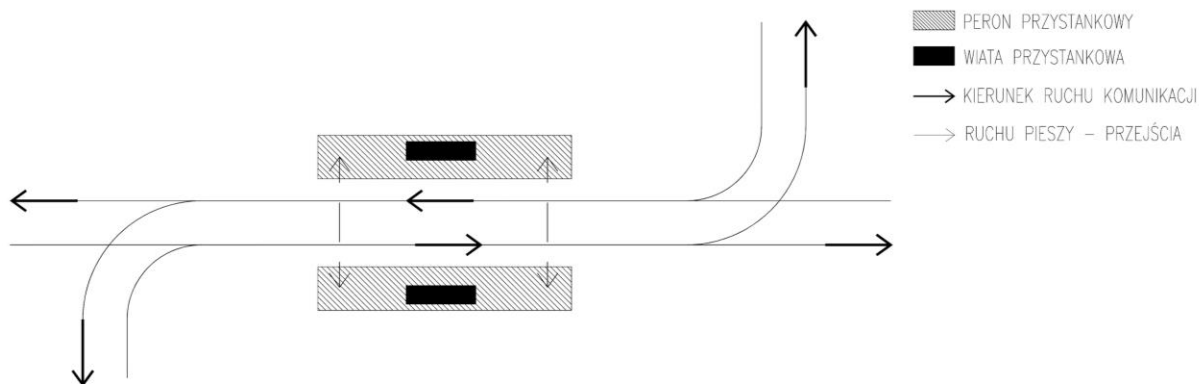
⁶¹ Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach (Dz.U. 2015 poz. 1314 z późn. zm.).

- W celu ułatwienia prawidłowego najazdu autobusu zalecanie jest konstruowanie krawędzi peronu z krawężników naprowadzających.

5.1.2. Integracja przystanków w obrębie skrzyżowań

KIEDY STOSUJEMY

- niezależnie od strefy miasta, zalecana jest pełna integracja przystanków w obrębie skrzyżowań,
- w przypadku braku możliwości pełnej integracji przystanków, zalecana jest integracja przystanków z których pojazdy odjeżdżają w tym samym kierunku; przystanki powinny być sytuowane przy wylotach skrzyżowania,
- Zaleca się integrację przystanków autobusowych i tramwajowych znajdujących się w obrębie skrzyżowania, poprzez umożliwienie wjazdu autobusom na torowisko oraz lokalizowanie przystanków przy wylotach skrzyżowania.
- W przypadku dużych węzłów komunikacyjnych, zalecana jest pełna integracja przystanków, poprzez lokalizowanie peronów dla różnych kierunków obok siebie; należy wyznaczać najkrótsze możliwe drogi dojścia do peronów oraz przejścia między peronami na obu ich końcach.
- Zintegrowane przystanki (zwłaszcza podwójne) powinny być połączone między sobą przejściami dla pieszych na początku i końcu krawędzi peronowej.

Rys. Zintegrowanie przystanków. Przykład.

5.1.3. Usprawnienie przesiadek przy braku możliwości integracji przystanków

- Jeśli układ skrzyżowania uniemożliwia integrację przystanków, należy w miarę możliwości skrócić czas i dystans przejścia pomiędzy przystankami,
- zaleca się zmienić program sygnalizacji świetlnej na taki, który umożliwia częstsze i dłuższe przechodzenie przez jezdnię,
- ograniczyć ruch kołowy na skrzyżowaniu (na przykład poprzez zmniejszenie liczby pasów ruchu kołowego) do stopnia, który pozwoli na rezygnację z sygnalizacji świetlnej i swobodniejsze przemieszczanie się między przystankami,
- wyznaczyć dodatkowe przejścia pomiędzy peronami przystankowymi - skracanie dystansu.

5.2. Wyposażenie przystanków

KIEDY STOSUJEMY

Dotyczy wszystkich przystanków komunikacji miejskiej na terenie GZM.

JAK STOSUJEMY

Wszystkie przystanki na terenie miasta należy wyposażyć w zestaw, w skład którego wchodzi:

- słupek przystankowy,
- kosz na śmieci,
- wiatą przystankową wyposażoną w ławkę - jeśli tylko pozwalają na to warunki terenowe,
- zaleca się wyposażenie przystanków w tablicę dynamicznej informacji pasażerskiej (DIP) oraz dodatkową, wolnostojącą ławkę.

Przystanki służące przede wszystkim do wysiadania (najczęściej kilka ostatnich przed końcem trasy), nie muszą być wyposażone w wiatę. Przystanki obsługujące duże potoki pasażerów, należy wyposażać w dodatkowe ławki oraz wiaty, o większej liczbie przęseł.

- wiatą powinna być wyposażona w pełne ściany boczne wykonane ze szkła bezpiecznego,
- ewentualne nośniki reklamowe powinny być montowane tak, aby nie ograniczały widoczności nadjeżdżającego autobusu,
- wiatą powinna być oświetlona,
- **Wzdłuż krawędzi peronu należy zapewnić pas swobodnego przemieszczania się, o zalecanej szerokości minimum 2,5 m (dopuszczalnej 2 m, jeśli zwężenie pozwala na prowadzenie chodnika tranzytowego poza peronem przystankowym).**
- jeśli peron jest zbyt wąski, by zapewnić pas szerokości 2-2,5 m między wiatą a krawędzią peronu, należy zastosować wiatę o krótszych ścianach bocznych lub (w ostateczności) bez ścian bocznych,
- słupek przystankowy powinien być ustawiony w przedniej części peronu, minimum 1,5 m od krawędzi peronu.
- rozkłady jazdy powinny być czytelne (o odpowiednio dużej wielkości liter) oraz lokalizowane w miejscu i na wysokości umożliwiającej korzystanie z nich również przez osoby na wózkach inwalidzkich.
- tablice DIP należy montować tak, aby nie były zasłaniane przez inne obiekty infrastruktury przystankowej, np. słupki przystankowe, wiaty, jak również znaki oznakowania drogowego oraz drzewa. Tablice DIP powinny być widoczne dla pasażerów korzystających z przystanku oraz pasażerów dochodzących do przystanku.

Zaleca się, by pozostałe elementy wyposażenia były możliwie najbardziej odsunięte od krawędzi peronu, usytuowane liniowo wzdłuż przystanku, a ich odległość względem siebie powinna wynosić min. 1,5 m.

Zaleca się, aby pętle autobusowe i tramwajowe, zlokalizowane przy ulicach wprowadzających ruch kołowy do miasta, były wyposażone w parkingi typu park & ride, zlokalizowane w sposób zapewniający możliwie najszybsze i bezpieczne przejście między samochodem a peronem (zalecane bezpośrednio przy pętlach, z jak najkrótszą drogą dojścia w jednym poziomie, bez sygnalizacji świetlnej, nie przecinającą ruchliwej ulicy).

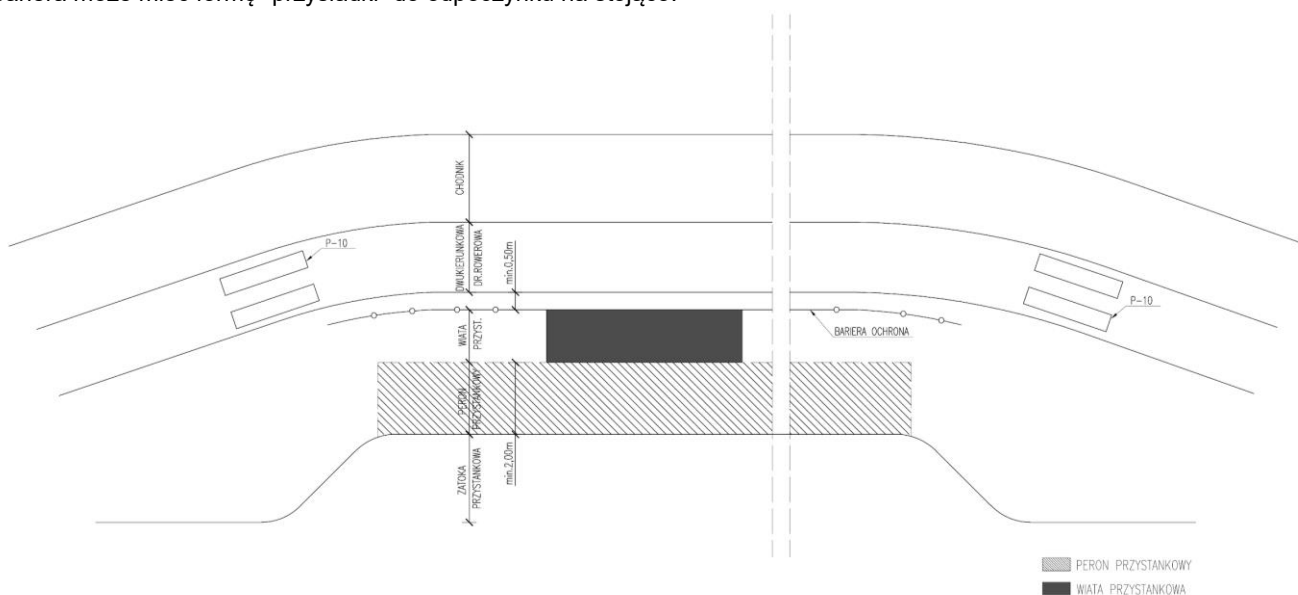
Zaleca się, aby wszystkie pętle autobusowe i tramwajowe oraz przystanki węzłowe były wyposażone w zadane miejsca do pozostawienia roweru. Wiaty dla rowerów należy montować, gdy zgłaszana jest taka potrzeba przez użytkowników i gdy pozwalają na to warunki terenowe.

5.3. Prowadzenie ciągów pieszych i rowerowych przy przystankach

5.3.1. Chodnik tranzytowy, oddzielony od peronu przystanku drogą rowerową

Tam gdzie jest to możliwe, przy projektowaniu przystanków, należy dążyć do sytuacji, w której peron przystanku będzie przestrzenią wydzieloną od pozostałych pasów funkcjonalnych ulicy, np. pas komunikacyjny chodnika czy droga dla rowerów.

- jeśli wzdłuż jezdni biegnie ścieżka rowerowa, należy prowadzić ją między peronem a chodnikiem. Dzięki temu, ruch pieszy odbywający się na chodniku, nie napotyka na osoby oczekujące na przystanku,
- ścieżka rowerowa krzyżuje się jedynie z dojazdami na peron, które należy wyznaczyć na obu końcach peronu,
- jeśli ścieżka rowerowa przylega do peronu autobusowego, należy oddzielić ją barierą, ustawioną 0,5 m od krawędzi ścieżki (niezbędne minimum to 0,2 m).
- dopuszczalna jest rezygnacja z bariery w miejscu ustawienia wiaty przystankowej oraz w na końcach długich peronów, jeśli ryzyko wtargnięcia oczekujących na przystanku na drogę rowerową jest niskie,
- jeśli bariera jest montowana również za wiatą przystankową, między wiatą a barierą, należy zachować odległość 0,2 m.
- bariera może mieć formę "przysiadki" do odpoczynku na stojąco.

Rys. Chodnik tranzytowy, oddzielony od peronu przystanku drogą rowerową

5.3.2. Chodnik prowadzony peronem przystankowym

W obszarach zabudowy śródmiejskiej, w przekroju ulicy zazwyczaj brakuje miejsca na osobny peron przystanku. Peron jest wtedy częścią chodnika.

- jeśli wzdłuż jezdni biegnie ścieżka rowerowa, należy odsunąć ją za peron,
- wzdłuż krawędzi peronu, należy zapewnić pas swobodnego przemieszczania się, o szerokości minimum 2,5 m,
- jeśli peron jest zbyt wąski, by zapewnić pas szerokości 2,5 m pomiędzy wiatą a krawędzią peronu, należy zastosować wiatę o krótszych ściankach bocznych lub (w ostateczności) bez ścian bocznych.

5.3.3. Droga dla pieszych i rowerów (DPR) prowadzona przez peron

Przystanki przy (DPR) powinny mieć wydzielony peron, zlokalizowany między tym ciągiem a jezdnią.

- nawierzchnię peronu należy odróżnić od bitumicznej nawierzchni (DPR) i rowerzystów, stosując kostkę lub płytę betonową
- peron należy wyposażyć w pas ostrzegawczy,
- dopuszczalne jest przeprowadzenie (DPR) pomiędzy krawędzią peronu a wiatą przystankową, w sytuacji gdy lokalizacja wiaty zapewnia wzajemną widoczność rowerzystów i oczekujących na przystanku.

6. Infrastruktura towarzysząca w przestrzeni publicznej

Aby przestrzeń publiczna była dostępna, czyli aby jak największa liczba użytkowników mogła się w niej poruszać samodzielnie i z poczuciem komfortu, oprócz odpowiednich rozwiązań ułatwiających komunikację, należy również zadbać o niezbędną infrastrukturę towarzyszącą i zapewnić odpowiednie jej parametry.

6.1. Miejsca odpoczynku

Równomiernie rozmieszczone na traktach pieszych miejsca odpoczynku są istotnym elementem podnoszenia dostępności dla osób z trudnościami w poruszaniu się. Miejsca odpoczynku są szczególnie cenione przez osoby starsze, którym oprócz chwilowego wytchnienia, dają możliwość podtrzymywania więzi społecznych.

KIEDY STOSUJEMY

- Zaleca się stosowanie na obszarach rekreacji, przy skrzyżowaniach ciągów pieszych, ogólnodostępnych wejściach do budynków oraz okolicach publicznych toalet, pasach funkcji pozakomunikacyjnych (NK), przystankach.
- Równomiernie rozmieszczone wzdłuż uczęszczanych ciągów pieszych.

JAK STOSUJEMY

- Miejsca odpoczynku należy lokalizować w sąsiedztwie pasa komunikacyjnego chodnika (CH), jednak nie bezpośrednio przy nim, aby nie powodować konfliktów z ruchem pieszym.
- zalecane rozmieszczenie w odstępach maksymalnie co 100 m. Ich liczba powinna wynikać z intensywności ruchu pieszego, np. w intensywnie użytkowanych parkach zaleca się rozmieszczenie ławek maksymalnie co 25 m,
- każde miejsce odpoczynku powinno obejmować zawsze wolną, dostępną przestrzeń o wymiarach min. 1,5 x 1,5 m,
- ławki powinny mieć wysokość około 0,45-0,5 m, być wyposażone w oparcie do wysokości 0,7 m, podłokietniki na głębokość siedziska (gwarantujące pewny uchwyt) oraz posiadać miejsce na nogi.
- W przypadku stołów należy zapewnić możliwość podjechania wózkami i wolną przestrzeń manewrową o wymiarach nie mniejszych niż 1,5 x 1,5 m
- Oprócz ławek i stołów z siedziskami, miejsca odpoczynku mogą stanowić również urządzenia do odpoczynku na stojąco.
- W niedalekim sąsiedztwie każdego miejsca odpoczynku powinien znajdować się kosz na odpadki, jednak nie bliżej niż 2 m od ławki. Całkowita wysokość kosza nie powinna przekraczać 1,3 m, a otwór wrzutowy powinien znajdować się na wysokości do 1,0 m.

6.2. Toalety publiczne

Oprócz wymaganych przepisami toalet w obiektach użyteczności publicznej istotne jest zapewnienie na terenie miasta toalet publicznych, dostępnych dla wszystkich bez konieczności skorzystania z innej usługi. W obrębie toalet publicznych co najmniej jedna wydzielona toaleta powinna być przystosowana do potrzeb osób niepełnosprawnych.

KIEDY STOSUJEMY

Toalety powinny się lokalizować:

- na obszarze centrum, zabudowy śródmiejskiej i obszarach rekreacyjnych,
- w przypadku braku ogólnodostępnych toalet w budynkach użyteczności publicznej.

JAK STOSUJEMY

- lokalizacja toalet publicznych w odstępach około 800 m,
- Do toalet publicznych należy zapewnić dogodny i dostosowany do potrzeb osób niepełnosprawnych dojazd;
- Toalety należy czytelnie oznaczyć za pomocą opisów i/lub piktogramów oraz informacji dotykowej, zlokalizowanej po stronie otwierania drzwi, na wysokości ok. 0,15-0,30 m powyżej klamki;
- drzwi od strony klamki powinny znajdować się w odległości 0,5 m od narożnika ściany,
- brak progów na trasie dojścia i w pomieszczeniu,
- dopuszcza się stosowanie pojedynczego ustępu dla niepełnosprawnych, bez przedsiönka oddzielającego od komunikacji ogólnej,
- dostosowanie przynajmniej niektórych urządzeń do wymiarów dzieci (wysokość zawieszenia i wielkości misek ustępowych, umywalk, drzwi łatwych w otwieraniu, pisuarów).
- Szczegółowe wymogi dla toalet publicznych określają odpowiednie przepisy⁶²

W toaletach należy zapewnić na odpowiedniej wysokości montaż:

- pochwytów zamiast klamek,
- półki i wieszaka,
- linki do przycisku wzywającego pomoc,
- lustra nieregulowanego w ścianie,
- przewijaka.

6.3. Automaty i inne urządzenia miejskie

W przestrzeni miejskiej pojawia się coraz więcej urządzeń i automatów jak np. bankomaty, biletomaty, infokioski itp. W każdym przypadku należy zapewnić ich dostępność dla osób o ograniczonej mobilności i percepcji oraz zadbać o to, żeby ich lokalizacja nie kolidowała z komunikacją na ciągach pieszych.

KIEDY STOSUJEMY

Kiedy możliwe jest zapewnienie odpowiedniego poziomu dostępności dla wszystkich użytkowników.

JAK STOSUJEMY

- Urządzenia należy lokalizować poza obrębem pasa komunikacyjnego chodnika (CH), w miejscach dostępnych dla wszystkich użytkowników, tak aby korzystanie z nich nie utrudniały progi ani stopnie.
- Co najmniej jedno urządzenie w zespole powinno być dostępne dla osób na wózkach inwalidzkich.
- **Przed urządzeniami typu parkomaty, biletomaty, skrzynki pocztowe należy zapewnić przestrzeń manewrową o wymiarach min. 1,5 x 1,5 m oraz, gdy to konieczne do obsługi urządzenia przez osobę poruszającą się na wózku, przestrzeń na nogi o wysokości 0,7 m, szerokości 0,9 m i głębokości 0,6 m.**
- poziome uchwyty, przyciski, guziki, podajniki urządzeń wymagających obsługi ręcznej, powinny znajdować się na wysokości nie większej niż 0,85 m,
- Automaty powinny być odpowiednio dostosowane do potrzeb osób niewidzących i niedowidzących poprzez oznaczenie dotykowe klawiszy, oznaczenia brajlowskie, komunikaty dźwiękowe itp.

7. Informacja w przestrzeni

Nośniki informacji w przestrzeni publicznej ułatwiają orientację oraz stanowią istotny element komunikacji z użytkownikami. Powinny one być projektowane i umieszczane w taki sposób, aby docierały do maksymalnie wielu grup takich użytkowników. Przyczynia się to ponadto do zwiększenia ich aktywności oraz do pogłębienia integracji społecznej.

⁶² Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz.U. 2002 nr 75 poz. 690 z późn. zm.).

7.1. Informacja wizualna, nośniki informacji

JAK STOSUJEMY

- Nośniki informacji powinny być oświetlone nocą, światłem niepowodującym olśnień (patrz również punkt 2.9 - oświetlenie),
- Należy unikać lokalizacji nośników na granicy przestrzeni o dużych różnicach w oświetleniu, tj. głęboki cień - pełne słońce,
- Nie należy pokrywać treści powierzchniami refleksyjnymi, a materiały wykończeniowe znaków, tablic itp. powinny mieć matową powierzchnię w celu uniknięcia olśnień,
- mapy i tablice informacyjne należy umieszczać na wysokości między 0,9 a 1,8 m,
- Wolnostojące oznakowanie ulic należy umieszczać na wysokości między 2,5 a 3,5 m,
- Nie należy stosować zestawień kolorów czerwony-zielony i żółty-niebieski,
- Zaleca się stosowanie oznaczeń wypukłych, przynajmniej na 1 mm,
- oznaczenia ryte są dopuszczalne o ile są kolorowe,
- Istotne informacje, znaki orientujące, rozkłady jazdy, czy przyciski należy dodatkowo oznaczać pismem Braille'a,
- zalecane nachylenie tablic informacyjnych to 10°,
- zalecane wprowadzenie jednolitego oznakowania rysunkowego ważnych obiektów (usługowych, atrakcji turystycznych, urzędów).
- Zaleca się ponadto stosowanie w przestrzeniach miejskich informacji graficznej w postaci piktogramów wg wytycznych normowych⁶³.

7.2. Informacja dotykowa

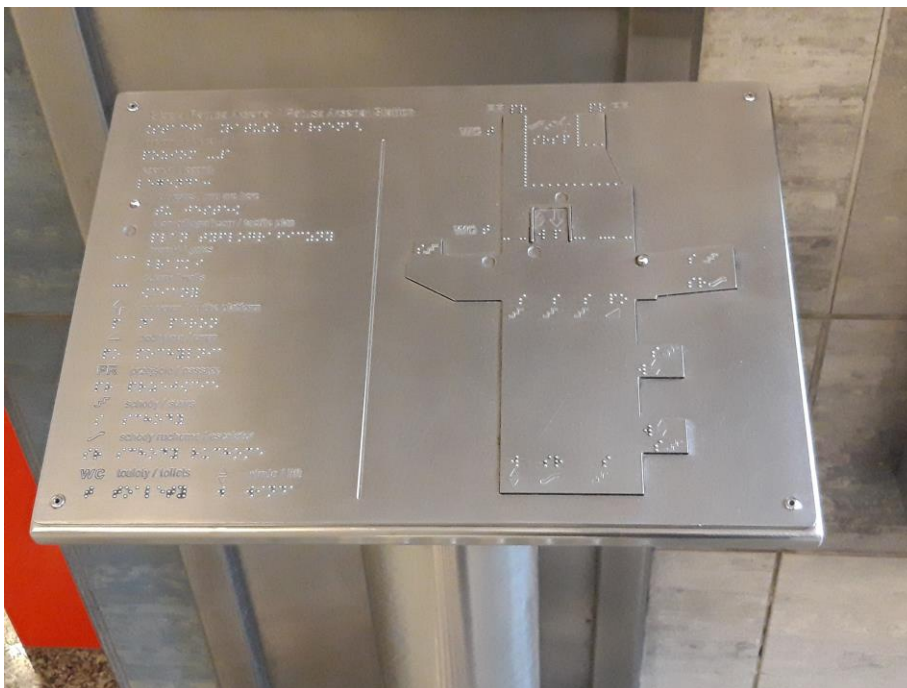
W szczególnych sytuacjach lub miejscach, jak np. obiekty użyteczności publicznej bądź przestrzenie otwarte tj. skwery, place zabaw lub parki zaleca się stosowanie tyflografik, czyli planów i map dotykowych, będących graficznym odwzorowaniem przestrzeni dostępnym dotykowo, z zachowaniem jej proporcji i skali.

JAK STOSUJEMY ⁶⁴

- Optymalna wielkość planu dotykowego to ok. 54 x 58 cm.
- Łączenie oznaczeń dotykowych dla niewidomych oraz oznaczeń dostosowanych dla osób słabowidzących.
- Plan dotykowy powinien zostać wyposażony w legendę, zawierającą oznaczenia wszystkich symboli, faktur i skrótów oraz umieszczoną w takiej odległości, aby możliwe było jednoczesne dotykanie danego elementu planu i sprawdzanie jego oznaczenia w legendzie.
- Rekomendowane jest zastosowanie multimediiów, jak np. rozszerzenie planu tyflograficznego o udźwiękowanie.
- Umieszczanie na postumentach, tak aby były one dostępne również dla osób niskiego wzrostu oraz poruszających się na wózkach.
- Zapewnienie dostępności planu za pomocą systemu prowadzenia (patrz punkt 2.6).

⁶³ Polska norma PN-EN ISO 7010:2012 Symbole graficzne -- Barwy bezpieczeństwa i znaki bezpieczeństwa -- Zarejestrowane znaki bezpieczeństwa,
⁶⁴ Norma ISO 21542:2011 Building construction — Accessibility and usability of the built environment.

⁶⁴ Informacje w tym zakresie znaleźć można m.in. w publikacji: Polski Związek Niewidomych: Projektowanie i adaptacja przestrzeni do potrzeb osób niewidomych i słabowidzących, Warszawa 2016.

Rys. Przykład mapy dotykowej (fot. Grzegorz Wójkowski)

8. Przywołane akty normatywne, dokumenty, normy i inne publikacje

Akty normatywne

- Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie planu działania na rzecz mobilności w mieście (2008/2217(INI)) (Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej 8.7.2010, CE 184/43).
- Ustawa z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (tekst jedn. Dz.U. 2018 poz. 2068 z późn. zm.).
- Ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (tekst jedn. Dz.U. 2018 poz. 1990 z późn. zm.).
- Ustawa z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (tekst jedn. Dz.U. 2019 poz. 2010 z późn. zm.).
- Rozporządzenie Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie (Dz.U. 1999 nr 43 poz. 430 z późn. zm.).
- Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz.U. 2002 nr 75 poz. 690 z późn. zm.).
- Rozporządzenie Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 30 maja 2000 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogowe obiekty inżynierskie i ich usytuowanie (Dz.U. 2000 nr 63 poz. 735 z późn. zm.).
- Rozporządzenie Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz.U. 2002 nr 170 poz. 1393 z późn. zm.).
- Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach (Dz.U. 2015 poz. 1314).
- Dz. U. z 2012 r. Poz. 1169 Konwencja o prawach osób niepełnosprawnych.
- Rozporządzenie ministra infrastruktury z dnia 6 lutego 2003 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy podczas wykonywania robót budowlanych

Dokumenty

- Standardy i wytyczne kształtowania infrastruktury rowerowej, wyd. Górnośląsko-Zagłębiowska Metropolia 2018.
- Polski Związek Niewidomych: *Projektowanie i adaptacja przestrzeni do potrzeb osób niewidomych i słabowidzących*, Warszawa 2016.
- Ochrona Piesznych - Podręcznik dla organizatorów ruchu pieszego, Krajowa Rada Bezpieczeństwa Ruchu drogowego; Praca zbiorowa pod redakcją Kazimierza Jamroza

Normy

- Polska norma PN-EN ISO 7010:2012 Symbole graficzne -- Barwy bezpieczeństwa i znaki bezpieczeństwa -- Zarejestrowane znaki bezpieczeństwa,
- Norma ISO 21542:2011 Building construction — Accessibility and usability of the built environment.
- Norma PN-EN 13201:2016 oświetlenie dróg.

Inne

9. Indeks

Zostanie uzupełniony podczas końcowej edycji dokumentu.

10. Nota prawna

Opracowanie Standardy Dostępności Ruchu Piesznych w Miastach i Gminach Górnośląsko-Zagłębiowskiej Metropolii przygotowano w ramach licencji publicznej Creative Commons: Uznanie autorstwa - Na tych samych warunkach 3.0 Polska (CC BY-SA 3.0 PL) - <https://creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0/legalcode.pl>, **na podstawie utworu pierwotnego: Wrocławskie Standardy Kształtowania Przestrzeni Miejskich Przyjaznych Pieszym, Wydawca: Gmina Wrocław, maj 2017, zamieszczonych pod adresem internetowym: <https://www.wroclaw.pl/rozmawia/files/dokumenty/7155/standardy-piesze-wroc%C5%82aw.pdf> autorzy: Agnieszka Bocheńska-Niemiec, Krzysztof Cebrat, Katarzyna Kusowska, Alicja Romaniak, Ewa Walter, Łukasz Tyrka, Jacek Wiszniowski, redakcja naukowa: Krzysztof Cebrat, Jacek Wiszniowski, konsultacje: Maciej Kruszyna, projekt graficzny: Jacek Wiszniowski, Agnieszka Bocheńska-Niemiec, rysunki i grafiki: Kamila Furmańska,**

opracowanie graficzne, skład i łamanie tekstu: Agnieszka Bocheńska-Niemiec, **korekta językowa:** Agata Kieraś.
Opracowanie zawiera zmiany w stosunku do utworu pierwotnego.

Standardy Dostępności Ruchu Piesznych w Miastach i Gminach Górnośląsko-Zagłębiowskiej Metropolii podlegają licencji publicznej Creative Commons: Uznanie autorstwa - Na tych samych warunkach 3.0 Polska (CC BY-SA 3.0 PL), której pełna treść zamieszczona jest pod adresem internetowym: <https://creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0/legalcode.pl> i mogą być zgodnie z jej warunkami wykorzystywane.